

OSLABOVÁNÍ SPRAVEDLNOSTI

Psychiatrické poškozování práva

Zpráva a doporučení týkající se
psychiatrického podvracení
soudů a nápravných systémů

Vydáno
Citizens Commission on Human Rights
Založeno v roce 1969

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ pro čtenáře

Psychiatrická profese o sobě tvrdí, že je údajně jedinou autoritou v oblasti duševního zdraví a „chorob“ myslí. Fakta však ukazují na něco jiného:

1. PSYCHIATRICKÉ „PORUCHY“ NEJSOU NEMOCI. V medicíně existují přísná kritéria pro to, aby se stav dal nazvat nemocí: musí být určena předvídatelná skupina symptomů, příčina těchto symptomů nebo nějaké porozumění jejich fyziologii [funkci]. Nachlazení a horečka jsou symptomy. Malárie a tyfus jsou nemoci. Existence nemocí se prokazuje objektivním důkazem a tělesnými testy. Z lékařského hlediska však nebyla prokázána existence žádné duševní „nemoci“.

2. PSYCHIATŘI SE ZAOBÍRAJÍ VÝHRADNĚ DUŠEVNÍMI „PORUCHAMI“, NIKOLI PROKÁZANÝMI NEMOCEMI. Zatímco medicína léčí nemoci, psychiatrie se může zabývat jen „poruchami“. Při absenci známé příčiny nebo fyziologie je skupina symptomů pozorovaná u mnoha různých pacientů *poruchou* nebo *syndromem*. V psychiatrii není žádná z jejích diagnóz platně určenou nemocí nebo „chorobou“, všechny z nich jsou pouhými syndromy [či poruchami]. Jak uvádí dr. Thomas Szasz, emeritní profesor psychiatrie: „Neexistují žádné krevní nebo jiné biologické testy, které by byly schopné potvrdit nebo vyvrátit přítomnost duševní nemoci, jako je tomu u většiny tělesných onemocnění.“

3. PSYCHIATRIE NIKDY NEURČILA PŘÍČINU JAKÉKOLI „DUŠEVNÍ PORUCHY“. Hlavní psychiatrické organizace, jako je Světová psychiatrická asociace a americký Národní institut duševního zdraví přiznávají, že psychiatri neznají příčiny ani nevědí, jak vyléčit jakoukoli duševní poruchu nebo

co konkrétně jejich „léčby“ s pacientem dělají. Mají pouze teorie a rozporuplné názory ohledně svých diagnóz a metod, které postrádají jakýkoli vědecký základ. Jak dřívější prezident Světové psychiatrické asociace prohlásil: „Doba, kdy si psychiatri mysleli, že duševně nemocného mohou vyléčit, minula. V budoucnu se duševně nemocní musí se svou nemocí naučit žít.“

4. TEORIE, ŽE DUŠEVNÍ PORUCHY SE ODVOZUJÍ OD „CHEMICKÉ NEROVNÓVÁHY“ V MOZKU, JE NEPROKÁZANÁ HYPOTÉZA, NIKOLI FAKT. Jedna z převládajících psychiatrických teorií (která je klíčová pro prodej psychotropních léků) zní, že duševní poruchy jsou následkem chemické nerovnováhy v mozku. Jako u ostatních psychiatrických teorií neexistuje žádný biologický ani jiný důkaz, který by to prokázal. Zástupce velké skupiny lékařských a biochemických odborníků PhDr. Elliot Valenstein, autor knihy *Vinen je mozek (Blaming the Brain)* říká: „Nemáme k dispozici žádné testy, které by stanovily chemický stav mozku živého člověka.“

5. MOZEK NENÍ SKUTEČNOU PŘÍČINOU ŽIVOTNÍCH PROBLÉMŮ. Lidé v životě skutečně zažívají problémy a rozrušení, které mohou vyústit v duševní problémy, někdy velmi závažné. Ovšem tvrdit, že jsou způsobeny nevyčísitelnou „mozkovou nemocí“, kterou lze zmírnit pouze pomocí nebezpečných pilulek, je nečestné, škodlivé a často smrtící. Takové léky jsou mnohdy silnější než narkotika a jsou schopny člověka přimět k násilnostem nebo sebevraždě. Zakrývají skutečné životní problémy a oslabují člověka, čímž mu odpírají šanci na skutečné uzdravení a naději do budoucna.

OSLABOVÁNÍ SPRAVEDLNOSTI

Psychiatrické poškozování práva

OBSAH

Úvod:	
Destrukce spravedlnosti	2
Kapitola jedna:	
Zhroucení zákona a pořádku	5
Kapitola dvě:	
Věda nebo podvod?.....	11
Kapitola tři:	
Selhání rehabilitace	15
Kapitola čtyři:	
Zločinnost mezi „experty“	19
Kapitola pět:	
Návrat spravedlnosti	23
Doporučení	24
Mezinárodní občanská komise za lidská práva	25

ÚVOD

Destrukce spravedlnosti

Tato zpráva představuje detailní prozkoumání intenzivního útoku na systém spravedlnosti, ke kterému došlo v průběhu posledních šesti desetiletí – a nejen ze strany zločinců. V rámci našich soudů existuje skrytý vliv, který, zatímco hlasitě zdůrazňuje svou odbornost a touhu pomoci, místo toho zradil ty nejzákladnější hodnoty a přinesl nám zvyšující se počet vězňů za strmě rostoucích veřejných nákladů. Tímto vlivem je psychiatrie a psychologie.

Proslulý Thomas Szasz, emeritní profesor psychiatrie ze Státní univerzity v Syracusách ve státě New York poznamenává, že dnešní „fenomén psychiatrie, který vyšetřuje lidi, aby určil, zda jsou nebo nejsou zodpovědní, je běžným znakem obrazu naší společnosti...“¹ Zároveň uznává, že psychiatrie je tou „nejdestruktivnější silou, která ovlivnila společnost za posledních 60 let“.

Šokující? Bezpochyby. Ovšem také logické a bystré. Dr. Szasz je mezinárodně uznávaný autor více než 30 knih. Má zkušenost a je způsobilý prohlásit, že psychiatrická profese již dlouhou dobu postupně, avšak vytrvale podkopává základy naší kultury – osobní zodpovědnost, standard úspěchu, vzdělávání a spravedlnost. V konečném součtu, jak uvádí, vychází, že „...psychiatrii jsou převážně zodpovědní za vytvoření problémů, které se zdánlivě pokoušeli vyřešit“.

V letech 1965 až 2001 vzrostla v USA míra zločinnosti nezletilých o více než 147 % a porušení zákona v souvislosti s drogami o více než 2 900 %.² Míra výskytu násilného zločinu v Evropské unii, Austrálii a Kanadě se nedávno vyrovnala úrovni ve Spojených státech a dokonce ji překročila.³

V letech 1975 až 2000 vzrostla taky zločinnost ve Francii o 97 %, v Anglii o 145 % a ve Španělsku o 410 %.⁴ Ve Švédsku se obětí zločinu stává o 20 % více lidí než ve Spojených státech.⁵ Studie ze sedmi ruských věznic zjistila, že 43 % vězňů si píchá drogy a z nich více než 13 % s tím začalo ve vězení.⁶

Rehabilitování zločinců je dávno zapomenutým snem. Do posledního místa zaplňujeme věznice, schvalujeme čím dál tvrdší zákony a vě-

říme, že to zapůsobí jako odstrašující prostředek. Čestní lidé mezi tím ztrácejí víru v samotnou spravedlnost, když vidí, jak se zkažení zločinci vyhýbají odsouzení pomocí bizarních a nepochopitelných obranných taktik.

Psychiatřičí lídři ve 40. letech vyhlásili svůj záměr infiltrovat se do oblasti práva a dosáhnout „reinter-

pretace a nakonec vymazání konceptu dobrého a špatného“.

Právní stát a fungující a spravedlivý systém vykonávání zákona odlišuje osvícené demokracie od totalitárních států. Občané mají právo se na tento systém spoléhat v otázce vlastního klidu a bezpečí.

Při pohledu zpět vidíme, že jásavé prohlášení psychiatra Karla Menningera, že rozhodnutí Federálního odvolacího soudu ve Washingtonu, D.C. z roku 1954 bylo „ve svém účinku mnohem revolučnější“ než rozhodnutí Nejvyššího soudu o ukončení segregace afroameričanů od bělochů, dnes vypadá jako proctví. Hovořil o rozsudku, který stanovil, že duševně postižený člověk není trestně odpovědný za své nezákonné jednání.

Toto rozhodnutí bylo podnětem pro okamžitý nárůst počtu psychiatrických soudních posudků

Psychiatřičí lídři ve 40. letech vyhlásili svůj záměr infiltrovat se do oblasti práva a dosáhnout „reinterpretace a nakonec vymazání konceptu dobrého a špatného“.

v USA. Tento vývoj se brzy rozšířil po celé zeměkouli. Jeho kumulativní dopad na justici od té doby na celém světě zaměstnává právní odborníky, kriminology a odborníky na politiku vůči veřejnosti. Konsenzem je, že tento „zcela revoluční účinek“ představuje masivní oslabení víry veřejnosti ve schopnost justičního systému vykonávat rychlou a nestrannou spravedlnost.

Menninger měl důvod k oslavám. Zmíněný rozsudek se udál ani ne do deseti let od momentu, kdy se tehdejší psychiatrickí lídři – Menninger byl jedním z nich – rozhodli v rámci svého strategického plánu pro globální psychiatrii infiltrovat právní profesi. G. Brock Chisholm, který byl spolu s Johnem Rawlingem Reesem spoluzakladatelem Světové federace pro duševní zdraví (World Federation for Mental Health), svým kolegům bez servítek řekl: „Pokud se má rasa osvobodit od mrzačícího břemene dobra a zla, musí to být psychiatři, kdo převezmou počáteční zodpovědnost.“⁷

Samuel Hamilton, poradce pro veřejné zdravotnictví a zvolený prezident Americké psychiatrické asociace (APA) v reakci na toto prohlášení Chisholma přirovnal k „dávnému prorokovi“, který předkládá ‚Nový Jeruzalém‘, v němž budeme všichni žít“.⁸

Rees byl nestydatě otevřený: „Veřejný život, politika a průmysl by se všechny měly dostat do sféry [psychiatrického] vlivu... Pokud chceme infiltrovat profesní a společenské činnosti ostatních lidí, myslím, že musíme napodobit totalisty a zorganizovat určitý druh aktivit páté kolony! ...Proto budme, velmi utajeně, ‚příslušníky páté kolony‘.“ Rees považoval při „útoku“ oblast práva a medicíny za „dvě nejobtížnější“.⁹

A skutečně útočili. S takovými důsledky, že tento systém dnes díky jejich vlivu selhává. A dnes je to na řadě svědomitých, tvrdě pracujících a stále více sklíčených lidí uvnitř tohoto systému, aby si toto uvědomili a zbavili se těchto destruktivních narušitelů.

Doufáme, že vám tato zpráva pomůže pochopit, jak k této věci došlo. Ukazujeme, jak psychiatrie a psychologie přispěly k současné selhávající nápravě zločinců a rostoucí kriminalitě.

Na závěr navrhuje, co by se mělo učinit pro zvrát chodu věcí. Věříme, že tyto informace pomohou čestným lidem dobré vůle napravit systém, který vůči svým občanům selhává. Slušní a pracovití lidé, naprostá většina z nás si nezaslouží o nic méně.

S úctou

Jan Eastgateová,
prezidentka
Citizens Commission on
Human Rights International

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Vliv psychiatrie a psychologie v soudních síních podemlel dříve pevný základ spravedlnosti: rozlišování mezi správným a špatným.

2 Psychiatrická obhajoba postavená na nepřičetnosti a její odvozeniny způsobily nejvíce škod.

3 Psychiatři soudní „znalci“ jsou rozsáhle kritizováni, že poskytují svědectví, které vyhovuje cílům jejich klienta.

4 Psychiatrie se nezakládá na vědě a nepodařilo se jí vyléčit šílenství (navzdory miliardám z peněz daňových poplatníků) a soudy by jí neměly nadále akceptovat jako autoritu.

Psychiatrie a psychologie překroutily justiční systém popřením osobní zodpovědnosti a konceptu dobrého a špatného.

KAPITOLA JEDNA

Zhroucení zákona a pořádku

Oslavovaný humorista a spisovatel devatenáctého století Mark Twain poznamenal: „Šílenství jistě ve světě stoupá a zločin vymírá... Když jste dříve zabili člověka, bylo možné, že jste byli šílenec – ale dnes, když... zabijete člověka, je to důkaz toho, že jste blázen.“

Kdysi zde byla myšlenka, že člověk je zodpovědný za své činy. Jde o myšlenku, která vymřela podobně jako dinosauři.

Vezměme případ prominentního advokáta T. Brooka Howarda z Virginie - jeden z notoricky známých scénářů. Jeho klient se přiznal, že unesl 30letou ženu a věznil ji déle než 9 hodin, během kterých ji opakovaně pohlavně zneužil.

Howard s velkým přesvědčením vysvětloval soudci a porotě, že to, co oběť prožila – únos, psychické mučení a opakovaná znásilnění – nebyla chyba jeho klienta. Psychiatrický posudek říkal, že jeho klient si prostě nemohl pomoci, že šlo o „nezadržitelný impuls“.

Na základě psychiatrova absurdního posudku byl násilník osvobozen.

Pokud jsou zločinci schopni uniknout následkům svých činů pomocí tohoto druhu zneužití principů spravedlnosti, pak byl zničen jediný nástroj, který společnost na svou ochranu má.

Thomas Szasz je ve své knize *Mýtus duševní nemoci* (*The Myth of Mental Illness*) v této věci nekompromisní:

„Zavedení psychiatrických úvah do výkonu trestního práva – například obhajoba a rozhodnutí postavené na důvodu nepřičetnosti, diagnózy duševní nezpůsobilosti k absolvování soudního řízení atd. – poškozují právo a ničí obor, v jehož prospěch jsou zdánlivě zaměstnávány.“¹⁰

Obhajoba postavená na duševní nemoci

■ Ačkoli se obhajoba postavená na nepřičetnosti

objevuje u méně než 2 % všech trestních případů, je jedním z nejkontroverznějších a nejdiskutovanějších problémů amerického a britského trestního práva. Profesor Francis Allen o tom prohlásil: „Problém trestní odpovědnosti vzbuzuje více pozornosti a vyvolává větší spory než jakákoli jiná otázka hmotného trestního práva.“¹¹

■ PhDr. Margaret Hagenová, přednášející v oboru psychologie

a práva na Bostonské univerzitě uvádí, že procentuální podíl obhajoby postavené na duševní nemoci se pouze jeví být nízký: „Statistiky mají pravdu, pokud se díváme pouze na jednoznačné kauzy ‚nevinné pro nepřičetnost‘.“ Ale to co významně scénu ovlivňuje jsou obhajoby jako „snížené duševní schopnosti“, které přimějí státního zástupce ke vznesení lehčího obvinění, a také případy, při nichž údajný duševní stav kráčí délku trestu, scéna se o dost liší.¹² Podle trestního zákoníku v ČR je stav zmenšené přičetnosti důvodem mimo jiné pro snížení

„Ačkoli se psychiatrie odívá do vědeckého vzezření a snaží se ovlivnit standardy, podle kterých rozhodujeme o trestní odpovědnosti, spolehlivost jejích diagnóz je výjimkou.“

— soudce Ralph Adam Fine,
autor knihy *Útěk viníka*

„Proč si prostě nehodit mincí nebo nevyložit karty?
Proč si prostě nezavázat oči a nevybrat si bez
možnosti identifikace pacientů? Stěží by to mohlo
poškodit [diagnostickou] přesnost, která je správná
u méně než jednoho ze tří pacientů...“

— PhDr. Margaret Hagenová, autorka knihy
*Děvky soudu, podvod s psychiatrickým svěděctvím
a znásilnění americké justice*, 1997

trestu pod dolní hranici trestní sazby, pokud je zároveň uloženo ochranné léčení.

■ Podle soudce Ralpa Adama Fineho, autora knihy *Útěk viníka (Escape of the Guilty)*: „Ačkoli se psychiatrie odívá do vědeckého vzezření a snaží se ovlivnit standardy, podle kterých rozhodujeme o trestní odpovědnosti, spolehlivost jejich diagnóz je výjimkou.“¹³

■ Hlavní soudce Warren Burger byl popuzen absencí vědeckého základu psychiatrických posudků, jejichž závěry jsou kvůli této absenci vědy v konfliktu: „Žádné pravidlo zákona, které závisí na pojmech z jiného oboru, mezi jehož členy existuje hluboká rozepře ohledně významu těchto pojmů, nemůže platit či fungovat.“¹⁴

■ Jeffery Harris, výkonný ředitel pracovní skupiny generálního prokurátora Spojených států pro násilný zločin poznamenal: „Co mě fascinuje, je, že při každém soudním procesu, o kterém jsem kdy slyšel, říká psychiatr obhajoby, že obžalovaný je duševně nemocný,

a psychiatr obžaloby vždy říká, že je duševně zdravý. K tomu dochází bez výjimky ve 100 % případů, což vylučuje možnost náhody. Musíte se ptát: ‚Co se to tu děje?‘ Obhajoba postavená na duševní nemoci se používá ve velkém rozsahu... a řečeno na rovinu, když chcete získat ‚psychiatrický znalecký posudek‘ pro trestní řízení, raději byste měli zavolat castingovou agenturu.“¹⁵

■ Profesor Szasz dodává: „Je nepravděpodobné, že by soud toleroval toxikology, kdyby jeden z nich sdělil, že v těle zesnulého objevil velké množství arzeniku, a druhý, že stejným postupem neobjevil žádný. Přesto je toto ubohé divadlo u psychiatrických nálezů naprosto běžné.“¹⁶

■ Dr. Hagenová, autorka knihy *Děvky soudu, podvod s psychiatrickým svěděctvím a znásilnění americké justice (Whores of the Court, The Fraud of Psychiatric Testimony and the Rape of American Justice)* říká: „Proč si prostě nehodit mincí nebo nevyložit karty? Proč si prostě nezavázat oči

„Zavedení psychiatrických úvah do výkonu trestního práva – například obhajoba a rozhodnutí postavené na důvodu nepřičetnosti, diagnózy duševní nezpůsobilosti k absolvování soudního řízení atd. – poškozují právo a ničí obor, v jehož prospěch jsou zdánlivě zaměstnávány.“

– Thomas Szasz, emeritní profesor psychiatrie

a nevybrat si bez možnosti identifikace pacientů? Stěží by to mohlo poškodit [diagnostickou] přesnost, která je správná u méně než jednoho ze tří pacientů... Pro touhu bít ženy, znásilňovat je a vraždit neexistuje žádné vyléčení pomocí psychologie. Sama myšlenka, že [psychologie] by dnes mohla dokonce takovou schopnost předstírat, je absurdní...“¹⁷

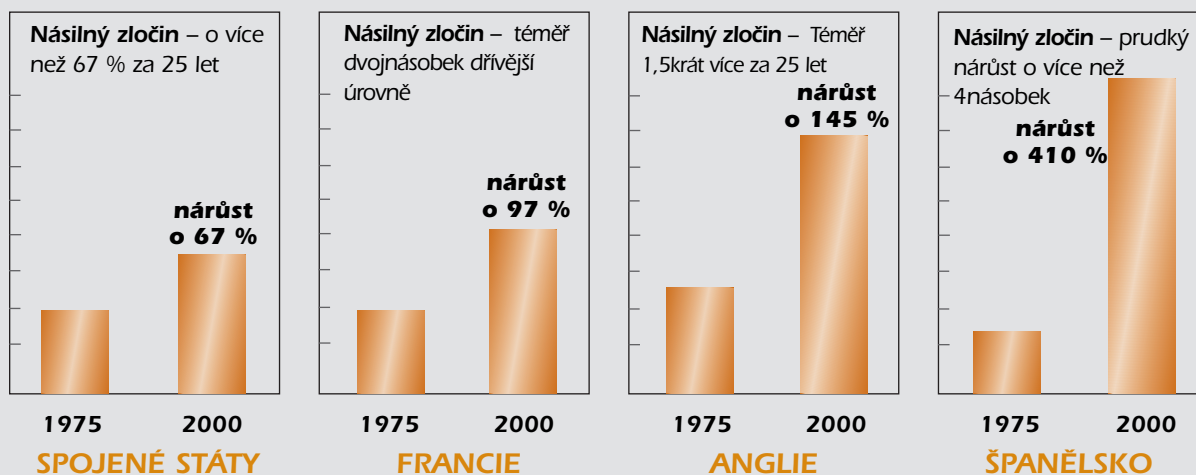
■ Člen České psychiatrické společnosti, psychiatr, sexuolog a soudní znalec MUDr. Ladislav Procházka začátkem roku 2001 na obhajobu rozporuplných znaleckých posudků řekl: „Samozřejmě je možné, že dva lékaři dojdou ke dvěma zcela odlišným závěrům, protože

v medicíně, nejen v psychiatrii, k tomu docházet může. Taková rozdílnost závěrů v diagnózách možná je, je to dokonce mnohdy přirozené. ...Může docházet k omylům, k pochybením, k různým názorům, které právě v psychiatrii nejsou poplatné pouze čistě úzce odborným lékařským závěrům, ale i určitému společenskému kontextu.“

Z pohledu naprosto zdravého rozumu, jak je možné, že čelíme absurdním situacím, kdy psychiatrii svědčí ve prospěch obhajoby pachatelů špatnosti? Zejména z pohledu faktu, že mimo pochybnost prokázali neschopnost se shodnout mezi sebou, natož někoho vyléčit.

PODKOPÁVÁNÍ ZÁKONA

Prudký nárůst zločinu a násilí

Narůstající vliv psychiatrie v oblasti trestního soudnictví zapříčinil pouze rostoucí úroveň zločinnosti, a to mezinárodně. Ačkoli psychiatrii nejsou schopni ani předpovídat budoucí nebezpečnost ani zločince rehabilitovat, nadále svědčí u soudů ve prospěch toho, kdo dá nejvíc, a tvrdí, že pachatelé nejsou zodpovědní za to, co udělali, a místo toho jsou „oběťmi“ fiktivních duševních poruch. Výsledkem je rostoucí zločin, neboť ti, kdo porušují zákon, jsou vraceni zpět do ulic, aniž by svých činů litovali nebo aniž by došlo k jejich nápravě a dál působí spoušť.

OBHAJOBA DUŠEVNÍ NEMOCÍ

Začátek konce

Benjamin Rush

V roce 1812 sepsal „otec americké psychiatrie“ Benjamin Rush své dílo *Lékařská bádání a pozorování chorob mysli (Medical Inquiries and Observations upon the Diseases of the Mind)*, kde tvrdil, že zločin je vyléčitelná choroba. Na vraždu a krádež hleděl jako na symptomy této choroby a snažil se o přesunutí pachatelů zpod kontroly policie pod kontrolu psychiatrů.¹⁸ Předtím byla obhajoba postavená na duševní nemoci právním, nikoli „lékařským“ rozhodnutím.

1843: McNaughtonův případ byl první známou zkouškou práva ve věci duševní nemoci. Angličan Daniel McNaughton zastřelil tajemníka britského premiéra, neboť věřil, že premiér proti němu snová spiknutí. Soud McNaughtona osvobodil „z důvodu nepřičetnosti“ a nařídil jeho doživotní pobyt v ústavu pro duševně choré.

1924: Nathan Leopold a Richard Loeb, dva mladí Američané z bohatých rodin byli obviněni z bezdůvodného zabití mladšího společníka. Rodiny si najaly prominentní psychiatry, mezi nimi Williama Alansona Whitea, prezidenta Americké psychiatrické asociace (APA), aby vy-

světlili rozpoložení mysli pachatelů. Dr. White svědčil, že vražedné chování mladých mužů bylo „výsledkem impulsů protikladných k jejich vědomým ideálům, ovšem výrazných určitými podivnými nevědomými snahami, které, z nejasného důvodu, přemohly jejich kontrolu“. Bez námitek proti nevědeckosti uvedeného tvrzení přijal odvolací soud v District of Columbia obhajobu postavenou na „nevladatelném impulsu“ – impulsu, který může „překonat rozum a úsudek a vymazat smysl pro správné a špatné“.¹⁹

Za použití tohoto případu jako odrazového můstku doporučil dr. White a Americká psychiatrická asociace (APA), aby ke každému trestnímu soudu, soudu pro mladistvé a trestní a nápravné instituci byl přiřazen psychiatr, aby se žádné rozsudky týkající se zločinů nečinily bez psychiatrického posudku a aby se u každého vězně usvědčeného ze zločinu před jeho propuštěním nebo zařazením do programu pro propuštěné vězně či před přeřazením do jiné instituce provedlo psychiatrické ohodnocení. Následně byla v řadě států ve věznicích a u soudů pro mladistvé zřízena psychiatrická oddělení.

1954: Rozsudek v kauze Durham byl milníkem, který psychiatrii pevně vřadil do systému soudnictví a vytvořil precedent pro zbytek světa. 13. června 1951 byl Monte Durham, 23letý

Judge Bazelon

Soudci Bazelonovi se „...podařilo deformovat svobodu zdánlivou reformou kriminologie a psychiatrie – podniku, v jehož hodnotě... se těžce mýlil, zčásti proto, že si myslel, že jde o dobrou věc, když šlo o zlou, a zčásti proto, že věřil, že se zakládá na nových objevech, když fakticky spočíval na starých podvodech.“

— dr. Thomas Szasz, psychiatr, autor knihy *Psychiatrické otroctví*, 1977

Psychiatrický „znalecký“ posudek použil v roce 1924 advokát Clarence Darrow (vlevo) pro úspěšnou argumentaci, že odhalení pachatelé zabití, Leopold a Loeb (dole), za své činy nebyli zodpovědní.

Nathan Leopold a Richard Loeb

muž s dlouhou trestní a psychiatrickou historií souzen a usvědčen z vloupání navzdory tomu, že trval na své nevině z důvodu duševní nemoci. To, že předsedající odvolacího soudu ve Washingtonu, D.C., soudce David Bazelon toto rozhodnutí následně zrušil, obrátil tak standardy dobrého a špatného hlavou vzhůru a doširoka otevřel brány psychiatrickým posudkům u soudů, se nestalo náhodou. Sám podstupoval psychoanalýzu.²⁰

1957: Abe Fortas, soudem určený obhájce (později soudce amerického Nejvyššího soudu) ohodnotil dopad rozsudku v kauze Durham takto: „...Zákon uznal moderní psychiatrii... Důležitost této věci spočívá v tom, že se jedná o určitou autorizaci, deklaraci práv pro psychiatrii a nabídku omezeného partnerství mezi trestním právem a psychiatrií.“²¹

1966: Jiný Bazelonův rozsudek ustanovil „právo duševně nemocného pacienta na odpovídající léčbu“ a „právo na odpovídající léčbu“.²² Psychiatrii to interpretovali jako své právo k pro-

sazení léčení.²³ Profesor Szasz poukazuje, že není překvapivé, že se Bazelon stal „značně vyznamenaným hrdinou“ psychiatrie, kdy dostal jak děkovaný certifikát, tak ocenění od APA. Bazelon byl „jedním z nejprominentnějších obhájců psychiatrického vnučování maskovaného jako péče a léčení. Podařilo se mu... deformovat svobodu zdánlivou reformou kriminologie a psychiatrie – podniku, v jehož hodnotě... se těžce mýlil, zčásti proto, že si myslel, že jde o dobrou věc, když šlo o zlou, a zčásti proto, že věřil, že se zakládá na nových objevech, když fakticky spočíval na starých podvodech.“²⁴

Dnes: Psychiatři „experti“ dostávají (v USA) v průměru 3 600 dolarů denně za svědčení ve prospěch kohokoli, kdo je ochoten zaplatit.

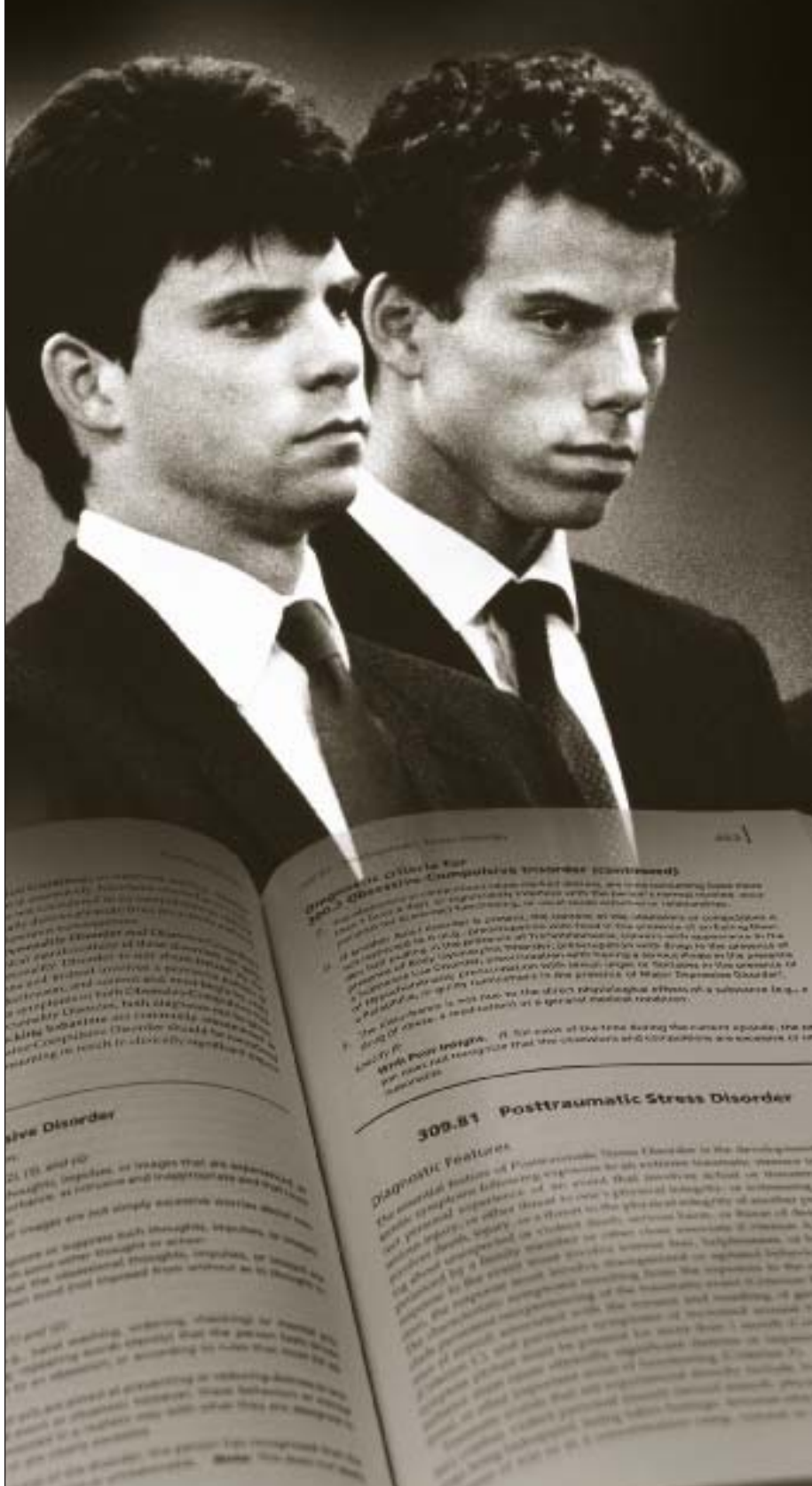
DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Podle samotného *Diagnostického a statistického manuálu duševních poruch IV (DSM-IV)* Americké psychiatrické asociace (APA), když se popisy duševních poruch „používají pro soudní účely, existuje závažné riziko, že bude diagnostická informace zneužita a nepochopena“.

2 Psychiatrie za použití stejného *DSM* překroutila justiční systém ve prospěch ochrany zločinců namísto ochrany společnosti před zločinci. APA a psychiatrické asociace v dalších zemích tomu přihlíží a nic nedělají.

3 Průzkum prováděný u australských soudců ohledně jejich názorů na soudní „znalce“ shledal široce rozšířený nedostatek důvěry v psychiatrii jako soudní nástroj.

4 Podle práce z roku 1988 napsané jistým psychologem „studie ukazují, že profesionální kliničtí pracovníci ve skutečnosti nedělají přesnější klinická posouzení než laici“.

Psychologové při svědectví obhajoby tvrdili, že později odsouzení bratři Menendezové, kteří začali střílet na své rodiče, trpí „naučenou bezmocností“.

KAPITOLA DVĚ

Věda nebo podvod?

V článku v časopise *Northwestern Law Review* z roku 1962 uvedl psychiatr Alfred Baur případ, kdy do léčebny přišel pacient na tříměsíční pozorování předtím, než měl jít k soudu. Baur se dvěma kolegy dospěli k závěru, že netrpí „žádnou duševní poruchou“. Soud však určil dva soukromé psychiatry, aby vypracovali své znalecké posudky. Po vyšetření jeden oznámil, že pacient trpí paranoidní schizofrenií, druhý uvedl, že jde jen o paranoický stav. U soudu svědčili psychiatři z léčebny, že pacient není duševně nemocný, zatímco soudem určení psychiatři trvali na tom, že je.

Co podle Baura dělá tuto situaci ještě absurdnější, je, že „porota následně shledala dotčeného muže ‚nevinným z důvodu nepřičetnosti‘ a ‚stále ještě duševně nemocného‘ a pak rozhodla o jeho hospitalizaci v léčebně, která u něj neshledala žádnou duševní poruchu“.²⁵

V roce 1994 sledoval ohromený svět, jak dvě kalifornské poroty uvízly na mrtvém bodě při projednávání případu Erika a Lyle Menendezových, dospělých bratrů, kteří brutálně zavraždili své rodiče v jejich rodinném domě za 4 mil. dolarů. Byl najat tým psychiatrů, psychologů a terapeutů, aby vystavěli jejich obhajobu. Psycholožka Ann Tylerová z Utahu vypovídala, že bratři trpěli „naučenou bezmocností“ v důsledku intenzivního opakovaného zneužívání. Jiný psycholog, John Wilson tvrdil, že chlapi mají „posttraumatickou stresovou poruchu“.

Jeden z porotců poznamenal: „Veřejnost si jistě nemyslí, že porota je banda pitomců.“ Takže co tak ochromilo dva výběry dvanácti mužů a žen? Byla to skutečnost, že žádní dva psychiatři se nemohli shodnout na duševní diagnóze chlapců, a psychiatrický názor, že zločin je omluvitelný.

Po dvou procesech byli bratři odsouzeni, otázky ohledně role psychiatrů a psychologů u soudů pokračovaly. Článek o této kauze od M. Carlsonové, který vyšel v časopise *TIME*, uvádí: „Viktimo-

„Když se kategorie z *DSM-IV*, kritéria a textové popisy používají pro soudní účely, existuje závažné riziko toho, že diagnostická informace bude zneužita a nepochopena.“
– *DSM, Americká psychiatrická asociace, 1994*

mologie' [nauka o obětech] se ukázala být vítěznou taktikou naší doby. V kauze Menendez byl zákon tak překroucen, že ‚bezdůvodná‘ víra, že je člověk v nebezpečí vážného poškození – kterou by žádný příčetný člověk nemohl mít – může být dostatečným základem pro sebeobranu. Jak jsme se dostali

ze společnosti, která rozlišovala mezi dobrem a zlem, až k té, která chápe všechno a netrestá nic?“²⁶

Odpověď spočívá v cíli psychiatrie, který vymezil C. Brock Chisholm, spoluzakladatel Světové federace pro duševní zdraví (WFMH) – že terapie se má zaměřit na eliminaci konceptu dobrého a špatného – a k podpoře toho slouží *Diagnostický a statistický manuál duševních poruch (DSM)* Americké psychiatrické asociace (APA) a kapitola duševních poruch *Mezinárodní klasifikace nemocí (MKN-10)*.

„Na rozdíl od diagnóz v medicíně, které poskytují pravděpodobnou příčinu, odpovídající léčbu a pravděpodobnou prognózu, jsou poruchy uvedené

v *DSM-IV* [a *MKN-10*] termíny získané souhlasem skupiny lidí – hlasováním členů výboru APA – a v převážné míře uzpůsobené pro účely účtování zdravotním pojišťovnam,“ uvádí kanadská psychologka dr. Tana Dineenová.²⁷ Jinak řečeno, to není žádná objektivní věda.

Jak dr. Hagenová poukazuje: „...Našemu právnímu systému bylo řečeno, že klinická psychologie je *vědeckou* disciplínou, že její teorie a metodologie vycházejí z vyzrálé vědy, a náš právní systém tomu věřil a věří. Když se díváme na žalostný stav ‚vědy‘ klinické psychologie, je to opravdu neuvěřitelné.“²⁸

V průzkumu prováděném u australských soudců ohledně jejich ná-zorů na soudní „znal-ce“ shledal dr. Ian Freckelton, jeden z předních odborníků na lékařsko-právní labyrint široce rozšířený nedostatek důvěry v psychiatrii jako soudní nástroj.²⁹ Soudci „si myslí, že je to slabá věda“, uvedl a zmínil, že *DSM* obsahuje striktní námitky proti svému použití u soudů.

Podle samotného *DSM-IV*, „ když se kategorie z *DSM-IV*, kritéria a popisy duševních poruch používají pro soudní účely, existuje závažné riziko, že diagnostická informace bude zneužita a nepochopena“. A ve vztahu ke způsobilosti a trestní odpovědnosti či nezpůsobilosti „nedostačuje pro určení ‚duševní poruchy‘, ‚duševní neschopnosti‘ nebo ‚duševního postižení‘ pro účely práva“.

Studie ukazují, že psychiatrii a psychologové nedělají přesnější klinické posudky než laik.³⁰ Podívejme se na kauzu Vincenta „Brady“ Giganta, šéfa newyorské zločinecké rodiny, usvědčeného z vydírání a spiknutí za účelem vraždy. Po třicet let fingoval duševní nemoc; kdykoli na něj došlo, najal si tento kriminálník psychiatra, který vypověděl, že trpí „paranoidní schizofrenií, demencí a Alzheimerovou

chorobou“. V roce 2003 Gigante přiznal, že lhal a vědomě – a lehce – balamutil nejlépe placené psychiatriy po tři desetiletí.³¹

Když vymyšlená „duševní porucha“ zprošťuje viníky jejich zločinů skrze obhajobu založenou na nepřičetnosti (např. „pyromanická porucha“ u žhářství, „pedofilní porucha“ u obtěžování dětí) a vytvářejí se zcela fiktivní stavy pro usvědčení nevinných (např. podsouvání imaginárních vzpomínek na zneužití v dětství pacientům, kteří pak obviní své rodiče či jiné lidi pod hlavičkou vykonstruovaného syndromu „potlačené paměti“), dostává se společnost opravdu do problémů. Jestliže se zločinci osvobozují, protože psychiatrii přísahají, že jsou duševně nemocní, jenom aby byli odesláni do psychiatrických ústavů, kde jejich násilnické šílenství zhorší drogy, pak došlo k uskutečnění totalitárního „báječného nového světa“ spoluzakladatelů WFMH dr. Reese a dr. Chisholma zba-veného morálních omezení.

Již v roce 1884 uvedl odvolací soud v New Yorku, že „dvanáct porotců zdravého rozumu a běž-

ných zkušeností“ si samo povede lépe než s pomocí najatých odborníků, „jejichž názory nemohou být neovlivněny přáním prosadit příčinu, za jejímž účelem byli najati“.³² Od té doby existuje dlouhá a dobře zavedená tradice, kdy se psychiatrii a psychologové za dost draho prodávají právníkům do té míry, že „snaha o nalezení pravdy, celé pravdy a nic než pravdy“ ustupuje haldám nic neříkajících údajů, hrozivě komplikovaným spekulacím a fantaskním dohadům.

Po soudech se rozléhají komplikovaná a důležitě znějící klamná prohlášení plná odborného žargonu, která si plně zaslouží opovržlivé označení používané samotnými soudními právníky: „pavěda“.³³

Přesto se při soudních řízeních, rozsudcích a při jednáních o podmíněném propuštění stále přizývají psychiatrii, aby vyjádřili svůj názor. A, co je smutné, k těmto názorům se přihlíží.

„Našemu právnímu systému bylo řečeno, že klinická psychologie je *vědeckou* disciplínou, že její teorie a metodologie vycházejí z vyzrálé vědy, a náš právní systém tomu věřil a věří. Když se díváme na žalostný stav ‚vědy‘ klinické psychologie, je to opravdu neuvěřitelné.“

– PhDr. Margaret Hagenová

LHANÍ U SOUDU

Výroba ospravedlnění

Kanadská psychologka dr. Tana Dineenová ve své knize *Výroba obětí (Manufacturing Victims)* poskytuje následující příklady, kdy psychologové a psychiatři dostali zaplacenou za patologizaci zločinného chování. Čísla v závorkách uvádějí klasifikační kód *DSM-IV*.

■ **Telefonní „skatalogie“ (302.90) [záliba v obscénních telefonátech]:** Psychiatr argumentoval, že Richard Berendzen, který byl nucen rezignovat na pozici prezidenta Americké univerzity po svém zatčení pro obscénní telefonáty, trpí parafilií (zvráceným sexuálním chováním).

■ **Náměsíčnost (307.46):** Tato diagnóza byla s úspěchem použita v 80. letech při obhajobě Kanadana obviněného z vraždy rodičů své ženy, který jel o půlnoci autem 15 mil přes Toronto, aby daný čin spáchal.

■ **Somatiformní porucha (330.81):** Univerzitnímu profesorovi bylo nařizováno, aby své dospělé dceři do svého odchodu do důchodu vyplácel 1 500 USD měsíčně, protože není schopna pracovat kvůli poruše, která ji nutí se soustředit na svou fyzickou invaliditu.

Ne všechny bizarní psychiatrické argumenty se dostaly do *DSM*, přesto mají u soudů svou váhu. Například:

■ **Clerambault-Kandinského syndrom:** Psycholog vypovídal, že vrchní soudce státu New York, obviněný z vydírání a vyhrožování únosem nezletilé dcery své exmilenky, „vykazoval pokročilé symptomy CKS“, který dle popisu zahrnuje nezvladatelnou roztouženost láskou a „erotománii“.

■ **Civilizační psychóza:** Obhájce v Milwaukee argumentoval, že mladistvá obviněná ze zastřelení jiné dívky během hádky nad koženým kabátem trpí „civilizační psychózou“, která ji nutí si myslet, že problémy se řeší střelbou.

■ **Fanouškovský nutkavý syndrom:** Poprvé užitý psychiatrem Parkem Elliotem Dietzem v roce 1992 na obhajobu Roberta Barda, který zavraždil herečku Rebeccu Schaefferovou.

■ **Syndrom „Jihu proti Severu“:** Pojmenovaný podle filmu (v originále „Gone with the Wind“), používaný odborníky na násilnění k objasnění toho, proč násilníci věří, že sex musí být spontánní a má se konat po překonání určitého odporu na straně ženy.

■ **Superatletický syndrom:** Vyskytl se v průběhu soudního procesu O. J. Simpsona. Dr. Susan Forwardová, terapeutka, která léčila Simpsonovu zavražděnou manželku Nicole, svědčila pro obžalobu, že pravděpodobnost Simpsonovy viny se zakládá na její neprokázané teorii, že atleti, zejména superhvězdy, jsou náchylní k násilí, když jsou frustrováni.

■ **Účtovací úzkost:** V roce 2003 tvrdil norský psycholog, že trpí „účtovací úzkostí“, když měl vysvětlit, proč porušil daňové a finanční zákony.

■ **Morální vyšinutost:** V roce 1998 byl psychiatr William Cone odsouzen ke 133 letům vězení za pohlavní a deviantní zneužívání dvou pacientek. Cone tvrdil, že trpí „morální vyšinutostí“ způsobenou jeho „posedlou přetížností prací, mocí a perfekcionismem...“³⁴

To může vysvětlovat, proč v roce 1995 navrhl senátor státu Nové Mexiko,

Duncan Scott dodatek k předpisům pro psychiatrické a psychologické licence, který zněl:

„Kdykoli bude psycholog nebo psychiatr vypovídat při jednání o způsobilosti obžalovaného, bude mít psycholog či psychiatr na hlavě kuželovitý klobouk vysoký nejméně dvě stopy. Povrch klobouku bude nést natištěné hvězdy a blesky. Navíc se po psychologovi nebo psychiatrovi bude požadovat, aby si navlékl bílé vousy ne kratší než 18 palců, a dále bude zdůrazňovat podstatné prvky své výpovědi tak, že bude bodat do vzduchu kouzelnickou hůlkou.“³⁵

Dodatek byl schválen Senátem, ale Sněmovna reprezentantů státu Nové Mexiko jej zamítla.

V mnohem vážnějším tónu uvádí dr. Szasz: „Zločiny jsou činy, které pácháme. Nemoci jsou biologické procesy probíhající v našich tělech. Míchání těchto dvou konceptů tím, že definujeme chování, která neschvalujeme, jako choroby, je bezedným zdrojem zmatku a korupce.“³⁶

Žalobce použil při procesu v kauze O. J. Simpsona teorii „superatletického syndromu“ – tvrzení psychologky, že „superstar“ atleti jsou náchylní k násilí, když jsou frustrováni.

DŮLEŽITÁ FAKTA

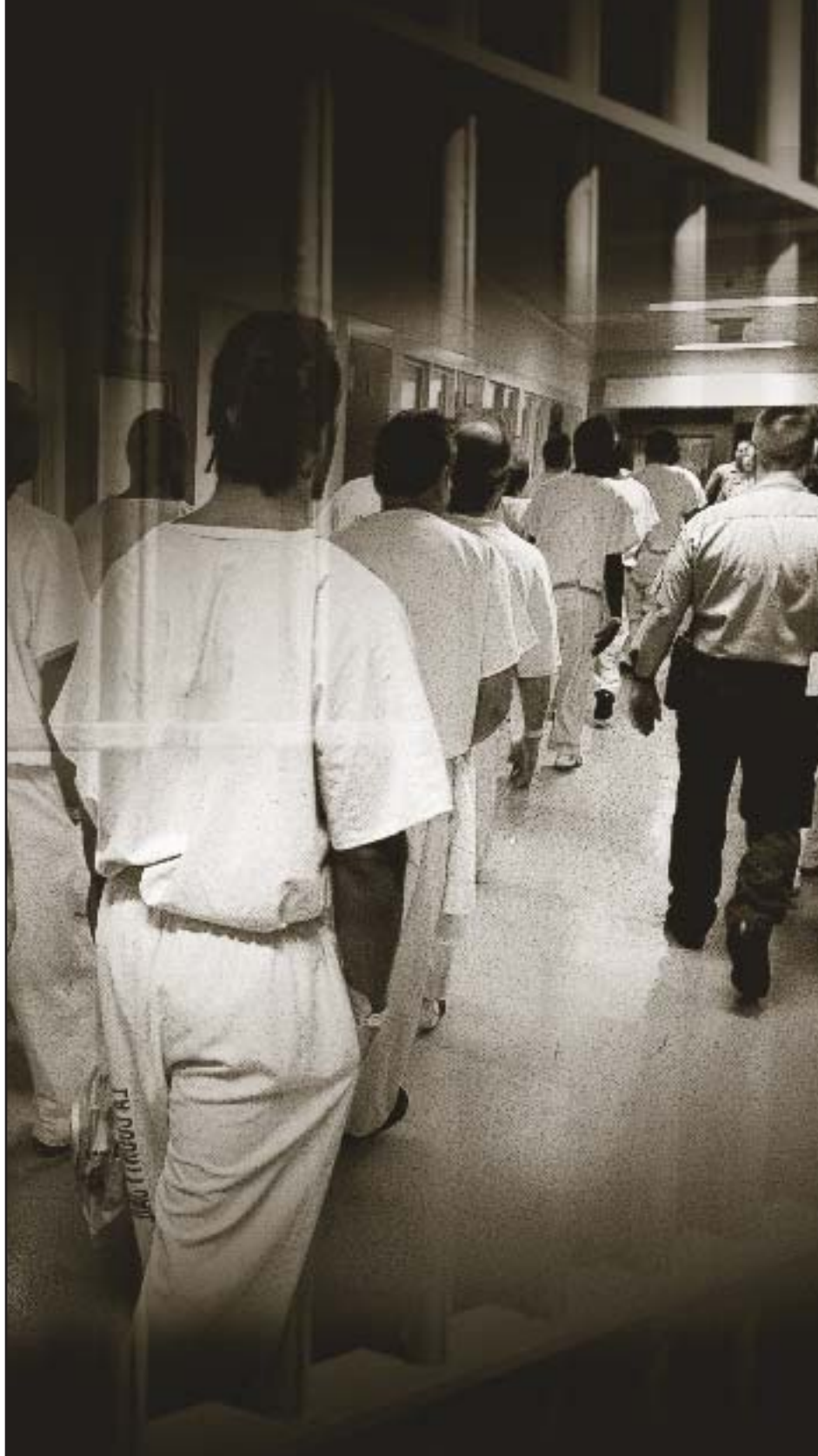
1 S každým novým selháním rehabilitovat zločinného šílence psychiatrie jen žádá o více peněz z důvodu „závažnosti situace“.

2 Výzkumný projekt kalifornského úřadu pro nápravná zařízení ohledně účinnosti jednoho z probíhajících poradenských programů zjistil, že nejméně polovina účastníků skončila zpět ve vězení během tří let od momentu podmíněného propuštění.

3 Hlavní část léčby vězňů představuje dieta ze silných psychotropních léků navzdory tomu, že početné studie ukazují, že s jejich užíváním se poji agresivita a násilí.

4 Odborníci se shodují, že psychiatrické léky se používají pro ovládní chování vězeňské populace. Neléčí rozvrtné chování ani vězně nenapravují.

5 Americký Nejvyšší soud v roce 1979 v soudním procesu Estella versus Smith, týkajícím se vraždy, uvedl, že „psychiatrické posouzení otázky budoucího zločinného chování zkresluje dokazování“.

Výzkum ukázal, že 78 % podmíněčně propuštěných vězňů, kteří dostali psychologické poradenství, mělo později pokračující problémy se zákonem a více než polovina z nich skončila opět ve vězení.

KAPITOLA TŘI

Selhání rehabilitace

V článku o zločinnosti mladistvých z roku 1995 vydaném v novinách *Los Angeles Times* napsal Vincent Schiraldi, zakladatel a výkonný ředitel Centra pro trestní justici a justici pro mladistvé (Center on Juvenile and Criminal Justice) sanfranciské komise odborníků:

„Pokud by se během jednoho roku od výstupu z továrny rozbily dvě Toyoty ze tří, Toyota by zkrachovala. Když se ale tři děti, které vyjdou z ústavů pro mladistvé delikventy, znovu dopustí trestného činu, postavíme ještě větší ústav.“

A je na čase učinit psychiatry a psychology zodpovědnými a postižitelnými v našem trestním systému.

Pro samozvané „experty“ na lidské chování je rehabilitace jejich prací. Dostávají zapláceno přesně za tuto funkci. Věznice jsou samy o sobě skladištěm, kde je možné držet muže a ženy, aby už neškodili společnosti. Úkol rehabilitace – udělat z těchto zločinců produktivní občany – je práce, kterou na sebe za velkých nákladů z peněz daňových poplatníků vzala psychiatrie.

A jak je obvyklé, tváří v tvář velkolepému selhání byla její odpověď říci si o ještě více peněz z důvodu „závažnosti situace“.

Bližší prozkoumání faktů však odhaluje její neschopnost:

■ Dlouhodobý výzkumný projekt kalifornského úřadu pro nápravná zařízení ohledně účinnosti probíhajícího poradenského programu v jedné z věznic se střední úrovní dohledu zjistil, že

během tří let od propuštění mělo 78 % mužů, kteří dostali psychologické poradenství, další malé či velké problémy se zákonem nebo se vrátili do vězení.³⁷

■ Hlavní část léčby vězňů představuje dieta ze silných psychotropních léků, které se používají spíše za nástroj disciplíny a zvládnání než za rehabilitaci.

■ Kanadská studie z roku 1975, která zkoumala účinky psychiatrických léků na vězně, objevila, že „násilnické, agresivní incidenty se děly ve významně vyšší míře u vězňů, kteří užívali psychiatrické psychotropní léky, než u vězňů, kteří na psychotropních léčích nebyli“.³⁸

■ Studie z roku 1990 určila, že 50 % všech rvaček na jednom psychiatrickém oddělení lze spojit s drogami navozenou akatizí (neschopností zůstat v klidu), vedlejším účinkem, který často vyvolává útočné a násilnické chování.³⁹

■ Jiná studie došla k závěru, že mírné až vysoké dávky jednoho z uklidňujících léků učinilo polo-

Úkol rehabilitace – udělat z těchto zločinců produktivní občany – je práce, kterou na sebe za velkých nákladů z peněz daňových poplatníků vzala psychiatrie. A jak je obvyklé, tváří v tvář velkolepému selhání byla její odpověď říci si ještě o více peněz z důvodu „závažnosti situace“.

vinu pacientů znatelně agresivnější. Pacienti popisovali, že je mučilo „zuřivé nutkání napadnout kohokoli nablízku“ a přání zabít „ty hajzly“.⁴⁰

■ Švédská studie z roku 2000 ohledně 47 mladistvých delikventů zjistila, že 40 % z nich akutně zneužívá uklidňující léky – známé jako „zmírňovače strachu“ a drogy „znásilnění“ – které jim umožnily páchat extrémně brutální zločiny.⁴¹

■ Přinejmenším 5 % uživatelů selektivních inhibitorů zpětného vychytávání serotoninu (SSRI) trpí „obecně známými“ vedlejšími účinky, mezi něž patří rozrušení, úzkost a nervozita, agresivita, halucinace a depersonalizace (odosobnění).⁴²

■ Antipsychotické léky, které se často dávají vězňům, mohou psychózu dočasně utlumit, ovšem z dlouhodobého hlediska k ní zvýší biologickou náchylnost pacientů.⁴³

Autoři publikace *Účinnost nápravné léčby* uvádí: „Lékařské metody mohou představovat praktické prostředky pro kontrolu chování v ústavech, to by se ovšem nemělo plést s ‚léčením‘ rozvratného chování.“⁴⁴

Psychotropní drogy se dnes přesto dávají uvězněným mladistvým a dospělým. Místo nápravy vězně, aby se mohl stát produktivním členem společnosti, mu tyto léky dokonce ještě ztěžují únik z klesající spirály zločinu a mohou vyvolat násilnické chování, za které by se měli psychiatři učinit zodpovědní a postižitelní.

Jak říká profesor Szasz: „Psychiatři – a jen psychiatři – mají profesionální povinnost chránit duševně nemocné pacienty – a jen duševně nemocné pacienty – předtím, aby zranili sebe nebo ostatní. A proto, když se člověk v péči psychiatrů zabije nebo zabije někoho jiného, jeho psychiatr může být činěn odpovědným, a to jak občanskoprávně tak trestně, za protiprávní jednání s následkem smrti člověka.“

Mezi obecně známé vedlejší účinky patří rozrušení, agresivita, úzkost a nervozita, halucinace, sebevražda a depersonalizace (odosobnění).

Jeremy Strohmeier, 18 let, shledán vinným za vraždu 7letého dítěte, neměl žádné záznamy o násilí předtím, než mu byly předepsány psychiatrické léky.

NEBEZPEČNÁ CESTA

Předpovídání nebezpečnosti?

V roce 1994 citoval při vynášení rozsudku nad usvědčeným vrahem dítěte k doživotnímu vězení soudce ve Winnipegu Oliphant zprávu, kterou dlouho před spácháním zločinu napsal ředitel Oddělení pro soudní psychiatrii v provincii Manitoba. Tento ředitel v roce 1989 napsal předpověď nebezpečnosti dotyčného obžalovaného: „Není zde nic, co by ukazovalo, že jde o antisociálního jedince, a není náchylný k výlevům agresivity či násilí... Necítím, že by představoval fyzickou hrozbu pro... společnost obecně... Není to, podle mého názoru, nebezpečný člověk.“⁴⁵

Po hlasitém přečtení této zprávy soudu prohlásil soudce Oliphant: „Moje poznámka, když jsem si toto přečetl a když se dívám, co se od té doby událo, je, že psychiatrie se s jistotou *nedá* popsat jako *věda*.“

V soudních síních dokazuje případ za případem neschopnost psychiatrů předpovídat činy zločinců.

V článku z roku 1976 vydaném v *Rutgers Law Review* došli jeho autoři Henry Steadman a Joseph Cocozza k závěru: „Neexistuje empirický důkaz, který by podpořil stanovisko, že psychiatři disponují zvláštní odborností v přesném předpovídání nebezpečnosti.“⁴⁶

Po dalších 20 letech výzkumu, z nichž mohl čerpat, napsal Terrence Campbell v roce 1994 v článku v *Časopise Michiganské advokátní komory (Michigan Bar Journal)*: „Přesnost, s jakou klinický posudek předpovídá budoucí události, je často jen o málo

Psychiatrické názory a teorie nepatří do soudních síní.

lepší než náhodný výběr. Nashromážděná výzkumná literatura ukazuje, že chyby v předpovídání nebezpečnosti se pohybují v úrovni od 54 % do 94 % s průměrem okolo 85 %.⁴⁷

Pracovní skupina Americké psychiatrické asociace připustila v „Amicus Curiae Brief“ (vyjádření třetí, ve věci nezúčastněné strany) pro Nejvyšší soud USA z roku 1979 stejně tak, že „bylo řečeno, že ‚nebezpečnost‘ není ani psychiatrickou ani lékařskou diagnózou, nýbrž v sobě zahrnuje otázky právního úsudku a definice, stejně jako otázky sociální politiky. Psychiatrická odbornost v před-

povídání ‚nebezpečnosti‘ není stanovena a lékaři by se v tomto ohledu měli ‚vyhnout konečným úsudkům‘.“⁴⁸

Nejvyšší soud jako odpověď vyjádřil názor, že „profesní literatura jednotně určuje, že takovéto předpovědi mají z podstaty velmi nízkou spolehlivost a je irelevantní, aby psychiatrický posudek nebo expertiza obsahovala podobné předpovědi. Z pohledu těchto nálezů psychiatrické posouzení otázky budoucího zločinného chování pouze zkrsluje dokazování.“

Kimio Moriyama, viceprezident Japonské psychiatrické asociace dále v roce 2002 připustil: „...[psychiatrická] věda není schopna říci, zdali u někoho existuje vysoký potenciál opakovat trestný čin.“⁴⁹

Navzdory takovýmto prohlášením se u soudů a pro účely nedobrovolné hospitalizace takzvaných „duševně nemocných pacientů“ stále používá koncept „nebezpečnosti“.

DŮLEŽITÁ FAKTA

- 1 Deset procent všech psychiatrů připouští pohlavní zneužívání pacientů.
- 2 Podle zprávy z roku 2001 byl každý dvacátý pohlavně zneužitý terapeutem nezletilý.
- 3 Psychiatrie a psychologie jsou pochybně proslulé tím, že disponují 25 zvlášť uzpůsobenými předpisy týkajícími se rostoucího počtu sexuálních zločinů, které páchají jejich členové.
- 4 Psychiatři a psychologové jsou ve zdravotnictví nadměrně zastoupeni mezi pachateli usvědčenými z podvodu, pohlavního zneužívání a dalších zločinů.

V červnu 2002 byl za vraždu manželky odsouzen k doživotnímu vězení psychiatr Colin Bouwer, bývalý vedoucí katedry psychologické medicíny na Univerzitě v Otagu na Novém Zélandu.

KAPITOLA ČTYŘI

Zločinnost mezi „experty“

Starou zásadou je, že pokud chce člověk beztrestně porušit zákon, musí se zákonem stát – zásada, kterou si psychiatři vzali k srdci.

V této zprávě jsme ukázali, že psychiatři a psychologové jsou při úsilí vynalézt omluvu pro zločiny svého kolegy ochotni do nebe volajícím způsobem přerušovat logiku. Co zbývá předložit, jsou fakta, která demonstrují, že tyto profese trpí neúměrně vysokou náchylností ke zločinu. V mnoha případech byli ti, kdo působili jako obhájci zločinů kolegy psychiatra, později odhaleni a uvězněni kvůli podobným zločinům.

Co nejvíce uráží lidský přirozený smysl pro spravedlnost a chápání konceptu dobrého a špatného, je snaha psychiatrů bagatelizovat dokonce i zločiny na dětech.

Podívejme se na radu klinického profesora dětské psychiatrie Richarda Gardnera, který byl v roce 1999 citován ve washingtonském časopise *Insight* takto: „Přehnaně moralistické a trestající reakce vůči pedofilům... zacházejí daleko za hranici toho, co já považuji za závažnost daného trestného činu.“ Gardner navrhoval, že pedofilie slouží účelům plazení.⁵⁰

Následující statistické informace vrhají světlo na otázku, jak je takový postoj možný u profese, která tvrdí, že se zabývá duševním zdravím.

Podle studie z roku 2001 byl každý dvacátý klient, který byl sexuálně zneužitý svým terapeutem, mladistvý. Průměrný věk činil 7 let u dívek a 12 let u chlapců.⁵¹ Nejmladšímu sexuálně obtěžovanému dítěti byly 3 roky.

Z 650 000 psychiatrů a psychologů na celém světě přinejménším 10 %, neboli 65 000, připouští sexuální zneužívání svých pacientů. Některé

studie odhadují, že toto číslo dosahuje až 25 %.

Kanadská studie prováděná mezi psychiatry v roce 1997 ukázala, že až 10 % z nich, sexuálně zneužilo své pacienty; 80 % z nich tak činilo opakovaně. Mnozí z nich již předtím podstoupili osobní poradenství nebo psychoterapii v neúspěšné snaze se rehabilitovat.⁵²

V jedné britské studii týkající se sexuálních

kontaktů mezi terapeutem a pacientem u psychologů uvedlo 25 % dotazovaných, že léčili pacienta, který se sexuálně zapletl s jiným terapeutem.⁵³

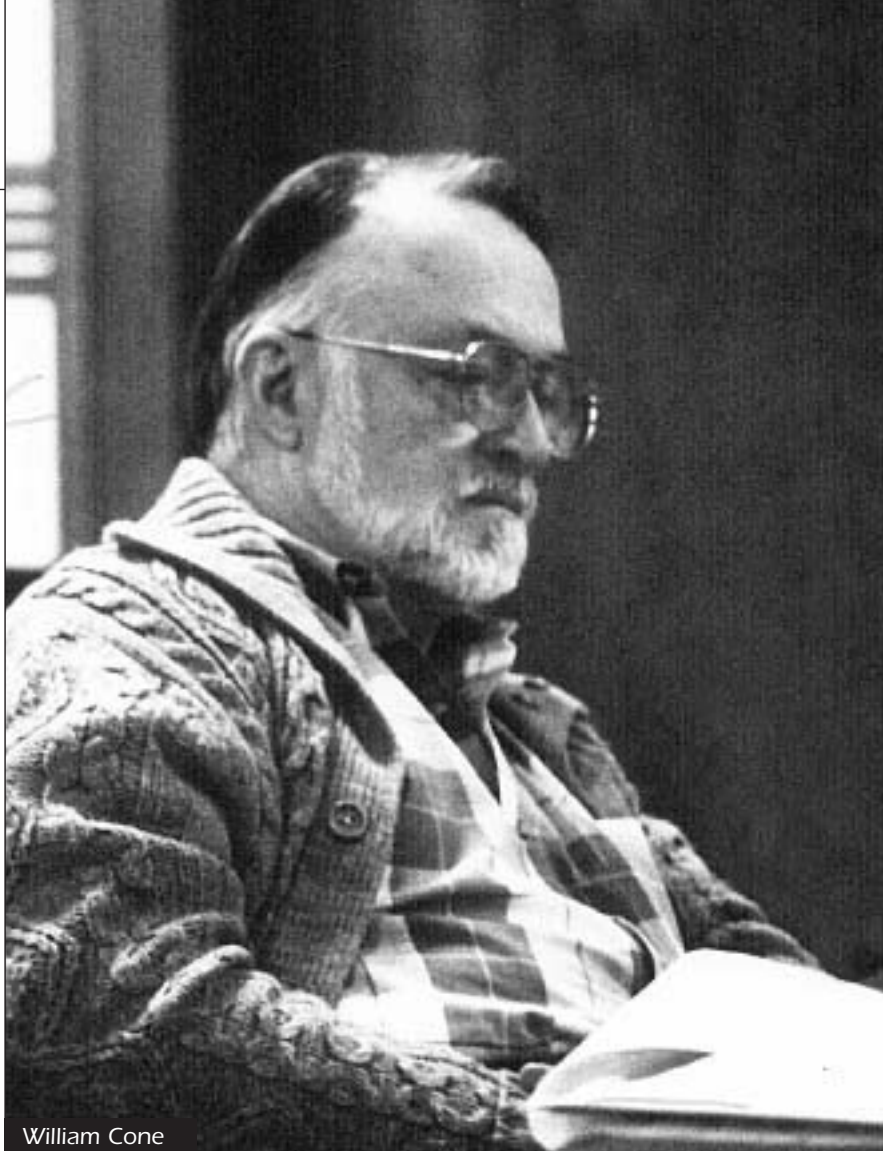
Psychiatrie a psychologie jsou pochybně proslulé tím, že disponují 25 zvláště uzpůsobenými předpisy týkajícími se rostoucího počtu sexuálních zločinů, které páchají jejich členové.

Následující představuje velmi malý vzorek typů usvědčení ze sexuálních zločinů:

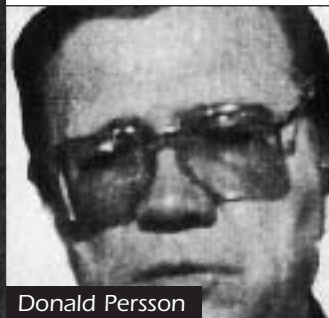
■ V roce 1992 byl Alan J. Horowitz, newyorský psychiatr odsouzen k 10 až 20 letům

Z 650 000 psychiatrů a psychologů na celém světě přinejménším 10 % připouští sexuální zneužívání svých pacientů, to je 65 000 „profesionálů“, jejichž „terapie“, jak přiznávají, zahrnuje sexuální zneužívání.

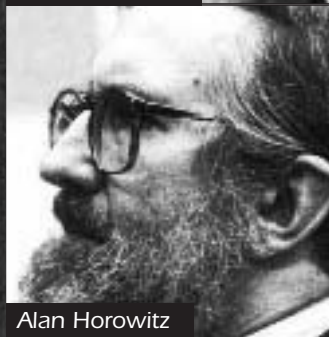
Součet rozsudků nad psychiatry a psychology za znásilnění a další zločiny, které jsou uvedené na těchto dvou stránkách, dohromady činí více než 165 let vězení.

William Cone

Donald Persson

Alan Horowitz

Louis Tsavaris

vězení za znásilnění tří chlapců ve věku 7 až 9 let a za pohlavní zneužití 14leté dívky. Horowitz se hájil tím, že je „normální pedofil“.

■ Psychiatr z Missouri William Cone, odsouzený v roce 1998 ke 133 letům vězení za sexuální zneužívání dvou pacientek, pacientkám řekl, že je přestali kojit příliš brzy a je potřeba je „znovuvychovat“, což vyžadovalo, aby s ním měly sex.

■ V roce 1993 popsal psycholog z Utahu Donald Persson sám sebe jako „morálního“ člověka, když byl odsouzen k 10 letům vězení za znásilnění 12leté dívky.⁵⁴

■ 10. prosince 2002 byl na deset let uvězněn

anglický psychiatr Christopher Allison za znásilnění a sexuální zneužívání šesti pacientek.⁵⁵

■ 4. července 2002 byl na 18 měsíců uvězněn londýnský psychiatr Kolathur Unni za sexuální útok na pacientku během hypnoterapeutického sezení. Unni měl záznamy o sexuálním zneužívání pacientů a kvůli podobným incidentům byl vyřazen z lékařského registru na Novém Zélandu.⁵⁶

■ 24. července 2002 byl odsouzen k 6 letům vězení dánský psycholog Bjarne Skovsager (54) za početná a závažná pohlavní zneužívání – včetně análního pohlavního styku a nemravného odhalování – třech chlapců ve věku 7 až 11 let.

Skovsagerovi bylo nařízeno každému z chlapců zaplatit odškodné. Soudce, který jej odsoudil, prohlásil: „Měl jste důvěrný vztah s rodinou, kterou jste systematicky a závažně zneužíval...“⁵⁷

■ 21. února 2003 byl za orální znásilňování odsouzen na 1 rok s odkladem na zkušební dobu čtyř let psycholog Hradní stráže Miloš Topolovský. Poté, co se proti rozsudku odvolal a soud jeho případ přešetřil, byl trest zvýšen na 2 roky podmíněně.

Analýza podvodů v oblasti pojištění Medicaid (státní program zdravotního pojištění pro nemajetné) a Medicare (zdravotní pojištění osob starších 65 let) v USA, zejména v New Yorku z let 1977 až 1995 odhalila, že psychiatrie si vedla nejhůře ze všech lékařských oborů.⁵⁸

Zde je několik případů usvědčení ze zpronevěry a vraždy:

■ Jihoafrický psychiatri Omar Sabadia byl v roce 1998 odsouzen k 65 letům vězení za vraždu své ženy s cílem získat 600 000 USD z jejího životního pojištění, když předtím promrhal své úspory v hazardních hrách. Zabití zaranžoval pomocí jednoho ze svých pacientů.⁵⁹

■ Psychiatri z Virginie, Robert C. Showalter byl soudním znalcem ve věci trestních kauz, dokud v roce

1999 nepřišel o licenci kvůli tomu, že nutil pacienty, aby před ním masturbovali. „Terapii“ nazýval „masturbační terapií“. V roce 1999 byl usvědčen z navýšeného účtování zdravotním pojišťovnam k 6 měsícům domácího vězení, dvěma letům zkušebního období a k pokutě 20 000 USD.⁶⁰

■ V roce 2000 byl odsouzen německý psychiatri Otto Benkert k 11 měsícům vězení s podmíněným odkladem, k pokutě více než 145 000 EUR. Soudem mu bylo nařízeno zaplatit více než

582 000 EUR, které zpronevěřil univerzitě, kde pracoval jako šéf katedry psychiatrie.⁶¹

■ 6. srpna 2002 byl odsouzen k 18 měsícům vězení kanadský psychiatri Michael Boggart za zpronevěru na zdravotním pojištění ve výši 924 000 USD, kdy si účtoval za neexistující psychotherapeutická sezení, zatímco byl na prázdninách v Evropě, na Novém Zélandu, v Las Vegas a v New Yorku.⁶²

■ V červnu 2002 prohrál psychiatri Colin Bouwer, bývalý šéf katedry psychologické medicíny na univerzitě v Otagu na Novém Zélandu odvolací soud a byl odsouzen k doživotnímu vězení za vraždu své ženy.⁶³

■ V listopadu 2003 byl odsouzen český psychiatri Ivan Zagajnov ke 13 letům vězení za uškrcení 15leté pacientky.⁶⁴

Bjarne Skovsager

John Orpin

Kolathur Unni

Christopher Allison

„Měl jste důvěrný vztah s rodinou, kterou jste systematicky a závažně zneužíval...“

– soudce při vynášení rozsudku nad dánským psychologem
Bjarne Skovsagerem, 2002

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Zapojení psychiatrie do justičního systému je kolosální chybou, která společnost přišla na obrovské náklady.

2 Aby bylo možné obnovit účinnou justici, musí se odstranit vliv psychiatrů na naše soudy.

3 K rehabilitaci zločinců na užitečné členy společnosti nemůže dojít, pokud psychiatři a psychologové budou nadále podkopávat koncept osobní zodpovědnosti.

4 V demokratické společnosti je již po dlouhou dobu na soudcích a porotách – na samotných lidech – aby rozhodovali v otázkách nepřičetnosti, způsobilosti a dobra a zla.

Náš soudní systém se musí osvobodit od psychiatrické a psychologické obhajoby postavené na nepřičetnosti a snížené způsobilosti.

KAPITOLA PĚT

Návrat spravedlnosti

Když psychiatrie vstoupila do justičního a trestního systému, učinila tak úskokem, kdy tvrdila, že rozumí člověku, že ví nejen co způsobilo, že člověk jednal tak, jak jednal, ale že ví, jak zlepšit jeho úděl. Byla to lež.

Psychiatrie měla možnost dokázat, že má pravdu, ale místo toho dokázala, že jde o kolosální fiasko. Cena za to je katastrofální - nejen ve smyslu peněz.

Psychiatrie se tvářila jako řešení a stal se z ní problém.

Prvním krokem je odstranit psychiatrický vliv – u soudů, policie, ve věznicích a ve školách.

Soucit nařizuje, že zločinci se musí dát šance čelit tomu, co provedl, a změnit se na produktivního člena

společnosti. Tímto způsobem by spravedlnost byla prospěšná jak pro jedince, tak pro celou společnost.

Pokus psychiatrie o vymýcení konceptu dobrého a špatného, a tím zničení osobní zodpovědnosti vynalézáním omluv i pro ty nejkrivější špatnosti, podkopává psychiatrie systém spravedlnosti.

Thomas Szasz varoval: „Musíme obnovit myšlenku zodpovědnosti, která je dnes narušená a do níž psychiatři vnesli zmatek představou, že

se vám něco stalo v dětství, a tudíž o 30 let později nejste zodpovědní.“

Na rozdíl od psychiatrické ideologie člověk není další bezmocné stvoření bez vůle či vědomí, kterým se má manipulovat podle záměrů někoho jiného. Pod nánosem jakéhokoli zmatku, který v něm může být, ví, že má odvahu čelit problémům a řešit je a že má schopnost rozlišovat, co je dobré a co špatné. A pod tím vším si je vědom, že pokoušet se jej přesvědčovat o opaku je naprostá zrada.

PhDr. Margaret Hagenová, přednášející v oboru psychologie a práva na Bostonské univerzitě uvádí: „Soudci a poroty, tito lidé samotní musí rozhodovat v otázkách nepřičetnosti, v otázkách duševní nemoci, způsobilosti, nápravy a rehabilitace, péče

„Musíme obnovit myšlenku zodpovědnosti, která je dnes narušená a do níž psychiatři vnesli zmatek představou, že se vám něco stalo v dětství, a tudíž o 30 let později nejste zodpovědní.“

– profesor Thomas Szasz

o dítě, zranění a postižení bez podvodného zasahování takzvaných psychologických a psychiatrických expertů.“

„Demokratická společnost klade přesně tato břemena na průměrného muže a ženu a na naše soudce a legislativce. Je čas, abychom vzdali naše pokusy předat tuto tíhu na ramena profesionálních ‚rozhodovačů‘. Dávno nastal čas, abychom vyhodili ‚prostitutky‘ a dostali zpět soudy a justiční systém.“⁶⁵

DOPORUČENÍ

Doporučení

- 1 Nejdříve a především musí být rozpoznáno, že každý člověk zodpovídá za své vlastní činy a musí existovat možnost, aby se ze svých činů zodpovídal.
- 2 Státní zákonodárci by měli zrušit veškeré zákony umožňující obhajobu odůvodněnou nepřičetností a stavem zmenšené přičetnosti.
- 3 Je zapotřebí, aby soudci, advokáti či policie zajistili odstranění psychiatrických důkazů a posudků ze soudních řízení a zajistili, že psychiatrům a psychologům již nebude dopřán statut „znalců“. Ať soudci a porotci rozhodují v otázce o zločinných záměrech, jak činili předtím, než psychiatři do věci vnesli nelogické myšlenky ohledně toho, co je „správné nebo špatné“.
- 4 Odstranit psychiatry a psychology z rolí poradců či konzultantů u policejních sil, ve vězeních a v léčebných programech a při podmíněném propuštění vězňů. Protože psychiatři nemají pro svá tvrzení žádné vědecké odůvodnění, nemělo by se jim dovolit poskytovat názory o tom, jak léčit drogovou závislost, kriminální chování a delikvenci nebo podmíněně odsuzovat pro údajné nebezpečné chování.
- 5 Stíhat jako trestný čin všechny druhy fyzického poškození způsobené psychiatrickým elektrošokem, mozkovou chirurgií nebo škodlivou lékovou „terapií“.
- 6 Lidé, kteří byli zneužiti psychiatrem, psychologem nebo psychoterapeutem, by měli podat trestní oznámení na každé napadení psychiatrem, podvod nebo jiný trestný čin, o kterém vědí, a kopii stížnosti poslat CCHR ČR.

POSLÁNÍ CCHR

OBČANSKÁ KOMISE ZA LIDSKÁ PRÁVA

Občanská komise za lidská práva vyšetřuje a odhaluje psychiatrická porušování lidských práv. Bok po boku spolupracuje s podobně smýšlejícími skupinami a jednotlivci, kteří sdílí společný cíl: očistění oblasti duševního zdraví. A bude v tom pokračovat, dokud nebudou zastaveny všechny zneužívající a donucovací praktiky psychiatrie a všem lidem nebudou navrácena jejich lidská práva a důstojnost.

Dennis Cowan
vyšetřovatel podvodů v oblasti zdravotní péče,
USA, 2004

„Rád bych poblahopřál Občanské komisi za lidská práva k její vytrvalé práci na odhalování podvodných a škodlivých praktik v oblasti duševního zdraví. Pracovníci CCHR tvoří obětavou skupinu. Jejich expertízy, publikace a zprávy jsou nástrojem pro každého vyšetřovatele, který provádí vyšetřování podvodů v oblasti duševního zdraví či další zločinné činnosti v tomto systému. Práce a materiály CCHR také varují spotřebitele a veřejnost před rozsahem podvodů a zneužívání v oblasti duševního zdraví, jehož se sami mohou stát obětí.“

Robert Butcher
advokát Západní Austrálie, 2004

„S CCHR spolupracuji od roku 1980 a znám ji jako obětavou organizaci. Zákony se často schvalují bez jakéhokoli významného přispění veřejnosti. To však, co se týká zákonů o duševním zdraví,

CCHR nedovolila. CCHR vládě podává návrhy na reformu zákona o duševním zdraví, zvyšuje informovanost veřejnosti o problémech oblasti duševního zdraví a podporuje a aktivuje ostatní v jejich efektivních snahách o zavedení lepšího, spravedlivějšího a lépe fungujícího systému.“

Chris Brightmore
bývalý šéfdetektiv, Metropolitní policie
Velká Británie, 2002

„Jsem si naléhavě vědom zla, kterého jsou zlomyslní či dokonce jen pomýlení psychiatři schopni, jestliže jejich aktivity nejsou pod pečlivým dohledem. Toto je rozhodující role, kterou CCHR tak hrdinně vykonává. V květnu 2001 jsem měl to velké potěšení a čest, že jsem mohl v Los Angeles otevřít část výstavy CCHR s názvem ‚Podvod‘. Po shlédnutí výstavy musím říci, že je to jedna z nejpůsobivějších, kterou jsem kdy viděl, a když se podívám na to, co CCHR dosáhla, začínám chápat, proč někteří psychiatři hledí na její rostoucí sílu s vážnými obavami.“

Další informace u:

CCHR International (Mezinárodní občanská komise za lidská práva)
6616 Sunset Blvd.

Los Angeles, California 90028, USA

Telefon: (323) 467-4242 • (800) 869-2247 • Fax: (323) 467-3720

www.cchr.org • e-mail: humanrights@cchr.org

Nebo kontaktujte nejbližší pobočku CCHR.

Mezinárodní občanská komise za lidská práva

O bčanská komise za lidská práva (CCHR) byla založena v roce 1969 Scientologickou církví za účelem vyšetřování a odhalování porušování lidských práv psychiatrů a za účelem očistění oblasti duševního léčení. Dnes má více než 130 poboček v 31 zemích. Její výbor se skládá z poradců, kteří se nazývají zmocněnci, mezi něž patří lékaři, právníci, pedagogové, umělci, podnikatelé a obháječi občanských a lidských práv.

I když CCHR neposkytuje lékařské ani právní poradenství, úzce spolupracuje s lékaři a podporuje uplatňování medicíny. Klíčovou věcí, na kterou se zaměřuje, je psychiatrické podvodné používání subjektivních „diagnóz“ postrádajících náležitě vědecké nebo lékařské opodstatnění. Psychiatrie na základě těchto lživých diagnóz obhajuje a předepisuje život poškozující léčebné postupy, mezi nimi používání psychotropních léků, které zakrývají skryté potíže pacienta a brání mu v jeho uzdravení.

Její práce je v souladu s Všeobecnou deklarací

lidských práv OSN, zejména následujícími ustanoveními, která psychiatři denně porušují:

Článek 3: „Každý má právo na život, svobodu a osobní bezpečnost.“

Článek 5: „Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.“

Článek 7: „Všichni jsou si před zákonem rovni a mají právo na stejnou ochranu zákona bez jakéhokoliv rozlišování.“

Skrze lživé diagnózy psychiatrů, stigmatizující označení, zákony umožňující snadné omezení či zbavení osobní svobody, brutální odosobňující „léčbu“ jsou poškozovány tisíce lidí a jsou jim odírána jejich nezczizitelná lidská práva.

CCHR se zasloužila o stovky reforem tím, že vypovídala při legislativních jednáních a prováděla veřejná slyšení o psychiatrickém zneužívání, jakož i spoluprací s médií, s orgány činnými v trestním řízení a veřejnými činiteli po celém světě.

Kanceláře CCHR

CCHR Česká republika

Občanská komise za lidská práva
Václavské náměstí 17
110 00 Praha 1, Česká republika
Tel./Fax: 420-224-009-156
E-mail: lidskaprava@cchr.cz

CCHR Australia

Citizens Commission on Human Rights Australia
P.O. Box 562
Broadway, New South Wales
2007 Australia
Phone: 612-9211-4787
Fax: 612-9211-5543
E-mail: cchr@iprimus.com.au

CCHR Austria

Citizens Commission on Human Rights Austria
(Bürgerkommission für Menschenrechte Österreich)
Postfach 130
A-1072 Wien, Austria
Phone: 43-1-877-02-23
E-mail: info@cchr.at

CCHR Belgium

Citizens Commission on Human Rights
Postbus 55
2800 Mechelen 2,
Belgium
Phone: 324-777-12494

CCHR Canada

Citizens Commission on Human Rights Toronto
27 Carlton St., Suite 304
Toronto, Ontario
M5B 1L2 Canada
Phone: 1-416-971-8555
E-mail: officemanager@on.aibn.com

CCHR Denmark

Citizens Commission on Human Rights Denmark
(Medborgernes Menneskerettighedskommission—MMK)
Faksingevej 9A
2700 Brønshøj, Denmark
Phone: 45 39 62 9039
E-mail: m.m.k.@inet.uni2.dk

CCHR Finland

Citizens Commission on Human Rights Finland
Post Box 145
00511 Helsinki, Finland

CCHR France

Citizens Commission on Human Rights France
(Commission des Citoyens pour les Droits de l'Homme—CCDH)
BP 76
75561 Paris Cedex 12, France
Phone: 33 1 40 01 0970
Fax: 33 1 40 01 0520
E-mail: ccdh@wanadoo.fr

CCHR Germany

Citizens Commission on Human Rights Germany—National Office
(Kommission für Verstöße der Psychiatrie gegen Menschenrechte e.V.—KVPm)
Amalienstraße 49a
80799 München, Germany
Phone: 49 89 273 0354
Fax: 49 89 28 98 6704
E-mail: kvpm@gmx.de

CCHR Greece

Citizens Commission on Human Rights
65, Panepistimiou Str.
105 64 Athens, Greece

CCHR Holland

Citizens Commission on Human Rights Holland
Postbus 36000
1020 MA, Amsterdam
Holland
Phone/Fax: 3120-4942510
E-mail: info@ncrm.nl

CCHR Hungary

Citizens Commission on Human Rights Hungary
Pf. 182
1461 Budapest, Hungary
Phone: 36 1 342 6355
Fax: 36 1 344 4724
E-mail: cchrhun@ahol.org

CCHR Israel

Citizens Commission on Human Rights Israel
P.O. Box 37020
61369 Tel Aviv, Israel
Phone: 972 3 5660699
Fax: 972 3 5663750
E-mail: cchr_isr@netvision.net.il

CCHR Italy

Citizens Commission on Human Rights Italy
(Comitato dei Cittadini per i Diritti Umani—CCDU)
Viale Monza 1
20125 Milano, Italy
E-mail: ccdu_italia@hotmail.com

CCHR Japan

Citizens Commission on Human Rights Japan
2-11-7-7F Kitaotsuka
Toshima-ku Tokyo
170-0004, Japan
Phone/Fax: 81 3 3576 1741

CCHR Lausanne, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Lausanne
(Commission des Citoyens pour les droits de l'Homme—CCDH)
Case postale 5773
1002 Lausanne, Switzerland
Phone: 41 21 646 6226
E-mail: cchrlau@dplanet.ch

CCHR Mexico

Citizens Commission on Human Rights Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Tuxpan 68, Colonia Roma
CP 06700, México DF
E-mail: protegelasaludmental@yahoo.com

CCHR Monterrey, Mexico

Citizens Commission on Human Rights Monterrey, Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Avda. Madero 1955 Poniente
Esq. Venustiano Carranza
Edif. Santos, Oficina 735
Monterrey, NL México
Phone: 51 81 83480329
Fax: 51 81 86758689
E-mail: ccdh@axtel.net

CCHR Nepal

P.O. Box 1679
Baneshwor Kathmandu, Nepal
E-mail: nepalcchr@yahoo.com

CCHR New Zealand

Citizens Commission on Human Rights New Zealand
P.O. Box 5257
Wellesley Street
Auckland 1, New Zealand
Phone/Fax: 649 580 0060
E-mail: cchr@xtra.co.nz

CCHR Norway

Citizens Commission on Human Rights Norway
(Medborgernes menneskerettighets-kommisjon, MMK)
Postboks 8902 Youngstorget
0028 Oslo, Norway
E-mail: mmknorge@online.no

CCHR Russia

Citizens Commission on Human Rights Russia
P.O. Box 35
117588 Moscow, Russia
Phone: 7095 518 1100

CCHR South Africa

Citizens Commission on Human Rights South Africa
P.O. Box 710
Johannesburg 2000
Republic of South Africa
Phone: 27 11 622 2908

CCHR Spain

Citizens Commission on Human Rights Spain
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Apdo. de Correos 18054
28080 Madrid, Spain

CCHR Sweden

Citizens Commission on Human Rights Sweden
(Kommittén för Mänskliga Rättigheter—KMR)
Box 2
124 21 Stockholm, Sweden
Phone/Fax: 46 8 83 8518
E-mail: info.kmr@telia.com

CCHR Taiwan

Citizens Commission on Human Rights
Taichung P.O. Box 36-127
Taiwan, R.O.C.
E-mail: roysu01@hotmail.com

CCHR Ticino, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Ticino
(Comitato dei cittadini per i diritti dell'uomo)
Casella postale 613
6512 Giubiasco, Switzerland
E-mail: ccdu@ticino.com

CCHR United Kingdom

Citizens Commission on Human Rights United Kingdom
P.O. Box 188
East Grinstead, West Sussex
RH19 4RB, United Kingdom
Phone: 44 1342 31 3926
Fax: 44 1342 32 5559
E-mail: humanrights@cchruk.org

CCHR Zurich, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Switzerland
Sektion Zürich
Postfach 1207
8026 Zürich, Switzerland
Phone: 41 1 242 7790
E-mail: info@cchr.ch

ODKAZY

Odkazy

1. Thomas Szasz, *Insanity: The Idea and Its Consequences* (John Wiley & Sons, New York, 1990), p. 239.
2. "Table 4.18—Arrest Rates (Per 100,000 Inhabitants) for Violent Crimes," *Sourcebook of Criminal Justice Statistics 1993*, Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice, p. 447; "Section One—Juvenile vs. Adult, Age-Specific Arrest Rates by Sex, United States—Violent Crime," *Age-Specific Arrest Rates and Race-Specific Arrest Rates for Selected Offenses 1993–2001*, Federal Bureau of Investigation, U.S. Department of Justice, Nov. 2003, p. 43; "Table 4.33—Arrest Rates (Per 100,000 Inhabitants) for Drug Abuse Violations," *Sourcebook of Criminal Justice Statistics 1993*, Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice, p. 457; "Section One—Juvenile vs. Adult, Age-Specific Arrest Rates by Sex, United States—Drug Abuse Violations," *Age-Specific Arrest Rates and Race-Specific Arrest Rates for Selected Offenses 1993–2001*, Nov. 2003, Federal Bureau of Investigation, U.S. Department of Justice, p. 49.
3. Eli Lehrer, "Crime Without Punishment," *The Weekly Standard*, Vol. 007, Issue 22, 27 May 2002.
4. J.F.O. McAllister, "A Shock to the System," *TIME Magazine*, 24 Nov. 2002.
5. *Op. cit.*, Eli Lehrer.
6. Kasia Malinowska-Sempruch, "Prisons, the Stage for Dramatic Growth of HIV," *Harm Reduction News*, Vol. 2, Issue 1, p. 5.
7. G. Brock Chisholm, "The Reestablishment of Peacetime Society: The Responsibility of Psychiatry," William Alanson White Memorial Lectures, Second Series, First Lecture, given on 23 Oct. 1945, *Psychiatry: Journal of Biology and Pathology of Interpersonal Relations*, Vol. 9, No. 1, Feb. 1946, p. 9.
8. "An Appreciation of Critique" by Dr. Samuel W. Hamilton, comments on the first and second lectures of G. Brock Chisholm's "The Reestablishment of Peacetime Society," *Psychiatry: Journal of Biology and Pathology of Interpersonal Relations*, Vol. 9, No. 1, Feb. 1946, p. 35.
9. John Rawlings Rees, M.D., "Strategic Planning for Mental Health," *Mental Health*, Vol. 1, No. 4, Oct. 1940, p. 103–4.
10. Thomas Szasz, M.D., *The Myth of Mental Illness*, (Harper & Row, New York, 1974), pp. 266–267.
11. Edited by Jeffrey Schaler, *Szasz Under Fire* (Open Court, Chicago, 2004), p. 201.
12. Margaret Hagen, *Whores of the Court, The Fraud of Psychiatric Testimony and the Rape of American Justice*, (Harper Collins, New York, 1997), p. 110.
13. Ralph Adam Fine, *Escape of the Guilty*, (Dodd, Mead & Company, New York, 1986), pp. 224–226.
14. *Ibid.*, p. 230.
15. Carol A. Gallo, "The Insanity of the Insanity Defense," *The Prosecutor*, Spring 1982, p. 6.
16. Thomas Szasz, M.D., "Psychiatric Expert Testimony—Its Covert Meaning and Social Function," *Psychiatry, Journal for the Study of Interpersonal Processes*, Vol. 20, No. 3, Aug. 1957, p. 314.
17. *Op. cit.*, Margaret Hagen, p. 165.
18. Benjamin Rush, M.D., *Medical Inquiries and Observations Upon the Diseases of the Mind* (1812) (Macmillan-Hafner Press, New York, 1962).
19. Karl Menninger, M.D., *The Crime of Punishment* (The Viking Press, New York, 1966), pp. 120–21.
20. "Robinson Remembers 30 Years of APA," *Psychiatric News*, 16 Nov. 1979.
21. Thomas Szasz, M.D., *The Manufacture of Madness* (Harper & Row, Publishers, New York, Evanston, and London, 1970), pp. 227, 317.
22. Website of the Bazelon Center, Internet address: <http://www.bazelon.org/about/judgebazelon.htm>.
23. Michael McCubbins and David Cohen, *The Rights of Users of the Mental Health System: The Tight Knot of Power, Law, and Ethics*, presented to the XXIVth International Congress on Law and Mental Health, Toronto, June 1999.
24. Thomas Szasz, M.D., *Psychiatric Slavery* (Macmillan Publishing Co., New York, 1977), p. 116–118.
25. Alfred K. Baur, M.D., "Legal Responsibility and Mental Illness," *Northwestern University Law Review*, Vol. 57, No. 1, Mar.–Apr. 1962.
26. Alan Abrahamson, "Menendez's Therapist Accused of Misconduct," *Los Angeles Times*, 24 July 1993; "The Menendez Brothers: The First Trial," Internet address: <http://www.crimelibrary.com/menendez/menendezfirst.htm>, accessed: 18 Aug. 2002; "The Menendez Brothers: Summer of 1989," Internet address: <http://www.crimelibrary.com/menendez/menendezsummer.htm>; "The Menendez Brothers: Aftermath," Internet address: <http://www.crimelibrary.com/menendez/menendezafter.htm>, accessed: 18 Aug. 2002; "Court TV Casefiles: Menendez," Internet address: <http://www.courttv.com/casefiles/menendez/summaries/ts15.html>, accessed: 18 Aug. 2002; "CNN—News Briefs—Jan. 26, 1996," Internet address: <http://www.cnn.com/US/Newsbriefs/9601/01-25/pm.html>, accessed: 18 Aug. 2002; "The Menendez Brothers: Punishment," Internet address: <http://www.crimelibrary.com/menendez/menendezpunish.htm>; "That Killer Smile," *TIME*, 7 Feb. 1994.
27. Dr. Tana Dineen, Ph.D., *Manufacturing Victims*, Third Edition (Robert Davies Multimedia Publishing, Quebec, Canada, 2001), p. 86.
28. *Op. cit.*, Margaret A. Hagen, p. 20.
29. David Brearley, "Judges Weigh Psychiatric Bias," *The Australian*, 17 Jan. 2000.
30. David Faust and Jay Ziskin, "The Expert Witness in Psychology and Psychiatry," *Science*, Vol. 241, 1 July 1988, p. 32.
31. George McEvoy, "Oddfather's Crazy Act Too Good to Be Fake?" *Palm Beach Post*, 12 Apr. 2003; Andy Newman, "Word for Word/Mob Psychology: Analyze This: Vincent Gigante, Not Crazy After All Those Years," *The New York Times*, 13 Apr. 2003.
32. *Op. cit.*, Tana Dineen, p. 155.
33. *Ibid.*, pp. 155–156.
34. "133-Year Prison Sentence for Cone," *Daily Quill*, 11 Feb. 1998.
35. *Op. cit.*, Tana Dineen, p. 157.
36. Thomas Szasz, "Sins of the Fathers, Is Child Molestation a Sickness or a Crime," *Reason Online*, Aug. 2002, Internet address: <http://www.reason.com>.
37. Gene Kassebaum, David Ward and Daniel Wilner, *Prison Treatment and Parole Survival: An Empirical Assessment* (John Wiley & Sons, Inc., New York, 1971), pp. 57, 59, 285 and 287.
38. D.G. Workman and D.G. Cunningham, "Effects of Psychotropic Drugs on Aggression in a Prison Setting," *Canadian Family Physician*, Nov. 1975, pp. 63–66.
39. Robert Whitaker, *Mad in America: Bad Science, Bad Medicine, and the Enduring Mistreatment of the Mentally Ill* (Perseus Publishing, New York, 2002), p. 186.
40. *Ibid.*, p. 188.
41. Anna Maria Daderman, "Flunitrazepam and Violence—Psychiatric and Legal Issues," Department of Clinical Neuroscience, Occupational Therapy and Elderly Care, Research Division of Forensic Psychiatry, Karolinska Institute, Sweden, 2000, p. 43.
42. Charles Medawar, "Antidepressants Hooked on the Happy Drug," *What Doctors Don't Tell You*, Vol. 8., No. 11, Mar. 1998, p. 3.
43. *Op. cit.*, Robert Whitaker, pp. 182, 186.
44. "The Effectiveness of Correctional Treatment—A Survey of Treatment Evaluation Studies," Praeger Special Studies, 1975.
45. Transcript of Sentencing by the Honourable Associate Chief Justice Olfphant, Winnipeg, Manitoba, Her Majesty the Queen and Robert Bliss Arthurson Accused, 7 Oct. 1994.
46. Joseph J. Cocozza and Henry J. Steadman, "The Failure of Psychiatric Predictions of Dangerousness: Clear and Convincing Evidence," *Rutgers Law Review*, Vol. 29, No. 5, Late Summer 1976, p. 1099.
47. *Op. cit.*, Margaret Hagen, 165, citing Terrence W. Campbell, "Challenging Psychologists and Psychiatrists as Witnesses," *Michigan Bar Journal*, Jan. 1994.
48. *Op. cit.*, Cocozza and Steadman, pp. 1099–1100.
49. "Diet Mulls Fate of Mentally Ill Criminals," *The Japan Times*, 8 June 2002.
50. Kelly Patricia O'Meara, "Has Psychiatry Gone Psycho?" *Insight*, 26 Apr., 1999, p. 17.
51. Kenneth S. Pope, "Sex Between Therapists and Clients," *Encyclopedia of Women and Gender: Sex Similarities and Differences and the Impact of Society on Gender* (Academic Press, Oct. 2001).
52. Paul E. Garfinkel, M.D., et. al., "Boundary Violations and Personality Traits Among Psychiatrists," *Canadian Journal of Psychiatry*, Vol. 42, No. 7, 1997, pp. 758–763.
53. Dr. Raj Persaud, "Sorry Honey, I Did the Shrink," *Sunday Times* (United Kingdom), 28 Mar. 1999.
54. Marianne Funk, "Ex-Psychologist Gets 10-Year Prison Term," *Deseret News*, (Utah), 12 June 1993; "Ex-Psychologist Charged with Rape Says He's 'Smear Campaign' Victim," *Salt Lake Tribune*, 12 Feb. 1993.
55. Nick North, "Doc Gets Eight Years for Sex Attacks on Patients," *Daily Record*, Scotland, 11 Dec. 2002; "Court Increases Psychiatrist's Rape Sentence," *The Independent* (United Kingdom), 29 July 2003.
56. Melvyn Howe, "Jail for Sex Case Psychiatrist," *Press Association*, 4 July 2002.
57. "Psychologist Convicted Six Years of Prison for Sexual Abuses," *Urgan* (Denmark), 25 July 2002.
58. Interview with New York State Dept. of Law, Medicaid Fraud Control Unit, 15 Dec. 1995, regarding 1995 health care fraud convictions and 1992 report, "Special Prosecutor Arrests Westchester Psychiatrist—NY State Employee—In \$8200 Medicaid Fraud," Special Prosecutor for Medicaid Fraud Control news release, 6 Feb. 1992; Gilbert Geis, Ph.D., et. al., "Fraud and Abuse of Government Medical Benefit Programs by Psychiatrists," *Am. J. Psychiatry*, 142:2, Feb. 1998, p. 231.
59. Dean E. Murphy, "S. Africa's Affluent Criminals," *Los Angeles Times*, 8 July 1998.
60. Rex Bowman, "Psychiatrist Gets House Arrest," *Richmond Times-Dispatch*, 9 Apr. 1999.
61. "Strafbefehl gegen Mainzer Klinikdirektor," *Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung* (Germany), 12 Nov. 2000.
62. Melissa Leong, "Doctor Ordered to Jail for Fraud," *The Toronto Star*, 7 Aug. 2002; Jane Gadd, "Therapist Cheats OHIP with Imaginary Patients," *Globe and Mail*, 12 Sep. 2000.
63. "Bouwer Loses Murder Appeal," *The Press* (New Zealand), 25 June 2002.
64. "Dětský lékař? Zrůda! Zavraždil dítě!" *Blesk*, 13. listopadu 2003.
65. *Op. cit.*, Margaret A. Hagen, p. 313.

Občanská komise za lidská práva

ZVYŠOVÁNÍ VEŘEJNÉ INFORMOVANOSTI

Vzdělávání a informování je nepostradatelnou součástí jakékoli iniciativy usilující o řešení společenského úpadku. CCHR bere tuto zodpovědnost velmi vážně.

Pomocí šíření internetových stránek CCHR, knih, informačních brožur a dalších publikací se stále více pacientů, rodin, odborníků, zákonodárců a řada dalších lidí dozvídá

REÁLNÁ KRIZE – V oblasti duševního zdraví současnosti
Zpráva a doporučení týkající se absence vědy a výsledků v průmyslu duševního zdraví

OBROVSKÝ PODVOD – Psychiatrický korupční průmysl
Zpráva a doporučení týkající se zločinného monopolu nad duševním zdravím

PSYCHIATRICKÝ PODVOD – Podvracení medicíny
Zpráva a doporučení týkající se destruktivního dopadu psychiatrie na zdravotnictví

PSEUDOVĚDA – Lživé psychiatrické diagnózy
Zpráva a doporučení týkající se nevědeckého podvodu páchaného psychiatrií

SCHIZOFRENIE – Psychiatrická „choroba“ přinášející zisk
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrických lží a klamných diagnóz

BRUTÁLNÍ REALITA – Škodlivé psychiatrické „léčby“
Zpráva a doporučení týkající se ničivých praktik – elektrošoků a psychochirurgie

PSYCHIATRICKÉ ZNÁSILNĚNÍ – Útok na ženy a děti
Zpráva a doporučení týkající se častých sexuálních zločinů na pacientech v rámci systému duševního léčení

SMRTÍČÍ OMEZOVÁNÍ – Psychiatrické „terapeutické“ napadání
Zpráva a doporučení týkající se násilného a nebezpečného používání omezovacích prostředků v zařízeních pro duševní zdraví

PSYCHIATRIE – Vytváření světového návyku na drogy
Zpráva a doporučení týkající se dnešní psychiatrií vytvářené drogové krize

REHABILITAČNÍ PODVOD – Psychiatrický „švindl“ s drogami
Zpráva a doporučení týkající se metadonu a dalších ničivých psychiatrických programů „rehabilitace“ drogově závislých

pravdu o psychiatrii a také, že se s psychiatrií dá a mělo by se něco efektivního udělat.

Materiály CCHR – dostupné v 15 jazycích – ukazují škodlivé působení psychiatrie na rasismus, ženy, justice, rehabilitaci drogově závislých, morálku, seniory, náboženství a řadu dalších oblastí. Patří mezi ně následující publikace:

DOPOVÁNÍ DĚTÍ PSYCHIATRICKÝMI LÉKY – Psychiatrie ničí životy
Zpráva a doporučení týkající se podvodných psychiatrických diagnóz a vnučování psychiatrických léků dětem

POŠKOZOVÁNÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE – Psychiatrie ničí mysl mladých lidí
Zpráva a doporučení týkající se škodlivých psychiatrických posudků, hodnocení a programů ve školách

RUINOVÁNÍ SPOLEČNOSTI – Vnučovaná psychiatrická „péče“
Zpráva a doporučení týkající se fiasku „veřejného duševního zdraví“ a dalších donucovacích psychiatrických programů

POŠKOZOVÁNÍ UMĚLCŮ – Psychiatrie ničí kreativitu
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického útoku na umění

ĎÁBELSKÝ ÚTOK – Psychiatrie versus náboženství
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického podvracení náboženského vyznání a náboženské praxe

OSLABOVÁNÍ SPRAVEDLNOSTI – Psychiatrické poškozování práva
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického podvracení soudů a nápravných systémů

ZNEUŽÍVÁNÍ STARÝCH LIDÍ – Kruté programy duševního zdraví
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického zneužívání seniorů

CHAOS A TEROR – Vyráběný psychiatrií
Zpráva a doporučení týkající se role psychiatrie v mezinárodním terorismu

VYTVÁŘENÍ RASIZMU – Psychiatrická zrada
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického vyvolávání rasových konfliktů a genocidy

OBČANSKÁ KOMISE ZA LIDSKÁ PRÁVA
Mezinárodní organizace pro dohled nad oblastí duševního zdraví

VAROVÁNÍ: Nedoporučuje se přerušit užívání jakýchkoli psychiatrických léků bez doporučení a pomoci od kvalifikovaného nepsychiatrického lékaře.

Vydání této publikace bylo umožněno prostřednictvím grantu od Mezinárodní asociace scientologů.

Jako službu veřejnosti vydala
Citizens Commission on Human Rights

FOTOGRAFIE: 1: Don Mason/Corbis; 9: Bettman/Corbis; 9 lower: Bettman/Corbis; 10: LA Daily News/Corbis; 13: Reuters/Corbis; 17: Richard Cummins/Corbis.

© 2004 CCHR. Všechna práva vyhrazena. CITIZENS COMMISSION ON HUMAN RIGHTS, CCHR a logo CCHR jsou ochranné známky ve vlastnictví Citizens Commission on Human Rights. Vytisknuto v U.S.A. 18905-16 Czech

*Když psychiatrie vstoupila do
justičního a trestního systému, učinila
tak úskokem, kdy tvrdila, že rozumí
člověku, že ví nejen co způsobilo, že
člověk jednal tak, jak jednal, ale že ví, jak
zlepšit jeho úděl. Byla to lež. Psychiatrie
měla možnost dokázat, že má
pravdu. Tento experiment byl
a je mizerné fiasko.*